

Беларускія Ведамасьці

НЬЮ-ЁРК – ВАРШАВА, сакавік-жнівень 2007 г.

1. Капіцлер ВКЛ Леў Сапега. Новая карціна (алеі) Алеся Шатэльніка, напісаная ў гонар 450-годдзя з дня нараджэньня вялікага беларускага дзеяча. Прэзэнтацыя твора адбылася 19 жніўня ў Нью-Ёрку ў беларускім саборы сьвятога Кірылы Тураўскага.

АНАЎЛЕНЬНЕ НЕЗАЛЕЖНАСЬЦІ БЕЛАРУСІ

Вяршыняй палітыкі Беларускага Народнага Фронту было аб'яўленьне Незалежнасьці Беларусі 25 жніўня 1991 г. Гэта была вялікая падзея XX стагоддзя ў жыцці нацыі. Першае аб'яўленьне незалежнасьці Беларускай

Народнай Рэспублікі адбылося 25 Сакавіка 1918 года, але ўжо ў сьнежні гэтага ж году краіна была стлумлена расейскай бальшавіцкай акупацыяй, якая працягвалася 73 гады.

Барацьба за незалежнасьць супала са змаганьнем супраць камунізму і КПСС. Гэтая акалічнасьць дапамагала сабраць значныя сілы і падтрымку людзей, хоць у цэлым беларускае савецкае грамадзтва і савецкія эліты былі слаба падрыхтаваныя да незалежнай палітыкі. Пакаленьні людзей былі

выхаваньня ў сфэры савецкай прапаганды і зрусіфікаванай, скамунізаванай школы.

Беларуская нацыянальная інтэлігенцыя і нацыянальная адміністрацыя былі фізічна вынішчаны рускімі камуністамі за часы сталінскага генацыду і паслядоўна тлуміліся ў паслясталінскія часы. Акупанты ўжо ў 60-х гадах мінулага стагоддзя зачынілі ў Менску ўсе беларускія школы. Адбывалася татальнае вынішчэньне нацыянальнай культуры і яе лепшых прадстаўнікоў.

У гэтакіх умовах пачыналася змаганьне з камунізмам і акупацыяй. Уз-началіў гэтую барацьбу *Беларускі Народны Фронт „Адраджэньне”*, створаны ў 1988 годзе. Рашаючае значэньне меў прарыў праз выбарчыя рагаткі ў парламент невялікай часткі фронтаўцаў на выбарах 1990 года. Адрозна ж на пачатку дзейнасці таго савецкага парламенту, дзе было амаль 90 адсоткаў камуністаў, дэпутаты-фронтаўцы стварылі парламанцкую *Апазыцыю БНФ* і прапанавалі праект Дэкларацыі аб незалежнасці. Дэкларацыя была завалена камуністамі. Але праз некалькі месяцаў фракцыя БНФ удала скарысталася маніпуляцыяй Гарбачова з суверэнітэтам рэспублікаў СССР (калі Гарбачоў рыхтаваў новы саюзны дагавор) і, уживаючы бліскучую парламанцкую тактыку, дамаглася прыняцця Дэкларацыі аб суверэнітэце Беларусі, тэкст якой таксама амаль цалкам падрыхтавалі дэпутаты-фронтаўцы.

У жніўні 1991 года, пасля правалу маскоўскага камуністычнага путчу, гэтая Дэкларацыя была скарыстаная Апазыцыяй БНФ для канстытуцыйнага афармлення незалежнасці.

Выкарыстаўшы страх і разгубленасць камуністаў пасля правалу путчу, дэпутаты-фронтаўцы, якіх было толькі восем адсоткаў у парламанце, зноў даставалі бліскучую тактыку і прымусілі камуністычны парламент змяніць старшыню парламанта (камуніста Дземьянея), спыніць дзейнасць камуністычнай партыі Савецкага Саюза і камсамола на Беларусі і галоўнае – прагаласаваць за незалежнасць краіны ад СССР. Гэта быў трыумф дэпутатаў Народнага Фронту. Тысячы людзей стаялі на плошчы пад вокнамі Вярхоўнага Савета і падтрымлівалі незалежнасць.

Такім чынам незалежнасць Беларусі ў канцы XX стагоддзя, дзякуючы рашучым і беспамылковым дзеянням, адваіваю і вярнуў нешматлікі беларускі палітычны авангард – дэпутацкая Апазыцыя Беларускага Народнага Фронту, якая абаліралася на падтрымку структураў БНФ і перадаваў, сьведамую частку беларускага грамадства.

Далейшае нацыянальнае дзяржаўнае будаўніцтва адбывалася зь вялікімі цяжкасцямі, бо засталася старая камуністычная ўлада, якая цягнула назад – у СССР; і другое – беларускае грамадства ў цэлым не саспела яшчэ да разуменьня каштоўнасці свабоды і незалежнасці і да разуменьня задачай нацыянальнага дзяржаўнага будаўніцтва.

Авангард павіс у заваяванай ім крэпасці і без падтрымкі высільваўся, каб яе ўтрымаць. Асноўная маса людзей пасіўна была на баку Фронту і спакойна назірала, што адбываецца.

Пэралом настаў у кастрычніку 1992 года, калі кіруючая былая камуністычная намэнклатура незаконным чынам спыніла правядзеньне рэфэрэндуму аб змене ўлады і магчымасці новых выбараў.

Працэсы, якія адбываліся пасля 1992 года, – гэта ўзмацненне прысутнасці і ўплыву КГБ ва ўсіх сфэрах улады ў Беларусі і амаль непрыкрытая інфільтрацыя расейскіх спецслужбаў у дзяржаўнае і грамадзкае жыццё краіны. Гэтыя спецслужбы і КГБ падрыхтавалі прыход Лукашэнкі да ўлады і стварэньне цяпершняга прамаскоўскага антыбеларускага рэжыму, які характарызуецца адметнымі рысамі рэжыму ўнутранай акупацыі.

* * *

Вяртаючыся да тых гадоў беларускай нацыянальнай рэвалюцыі ці Беларускага Адраджэньня (1988--1995 гг.), мушу адзначыць факт сапраўднай міжнароднай салідарнасці ў тэа часы, найперш паміж Беларусіяй, Украінай, Польшчай і Летувой. Гэта значыць паміж краінамі Ўсходняй Эўропы і Польшчай, фактычна, паміж краінамі Вялікага Княства Літоўскага і Рэчы Паспалітай.

Гэты факт далёка не выпадковы і вельмі сімптаматычны, бо відавочна, што Ўсходняя Эўропа – гэта была і ёсць цалкам асобная культурная, эканамічная і геапалітычная тэрыторыя.

Ідэя Беларускага Народнага Фронту пра Балта-Чарнаморскую супольнасць бянтэжыла і Маскву, і Запад. Пазьней з ініцыятывы Польшчы гэтая ідэя перарасла ў канцэпцыю Міжмор’я, куды ўлучалася і Цэнтральная Эўропа.

Пасля ўступлення Польшчы ў Эўразьвяз гэтая канцэпцыя фармальна стала часова неактуальнай. Але яна нікуды ня знікла, бо адпавядае глыбіннай сутнасці дачыненняў і падзеяў на эўрапейскім кантынэнце. Далейшыя чакаемыя перамены на Ўсходзе і на Захадзе (развал Эўразьвязу) ужо ў бліжэйшай будучыні ажывяць натуральныя працэсы ўсходнеэўрапейскай салідарнасці, якія дэкларуюць больш дасканаласць і натуральнае грамадства, чым тое, якое цяпер прапагандуе Запад і прапануецца ў Эўразьвязе. Усходняя Эўропа патрабуе больш дастасаванага і жыццёвага грамадства, таксама – рэальнага суверэнітэту і рэальнай свабоды грамадзянаў ва ўласнай краіне.

Зянон ПАЗЬНЯК

*Старшыня Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне”
і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ*

25 траўня 2007 г., Нью-Ёрк

ПАРАД ХАЛУЙСТВА. 2007

Нешта функцыянеры псеўдаапазыцыі ў апошні час пачалі больш узмоцненна поўзаць перад Масквой. Аж у грудзі сябе б’юць і гучна крычаць: „Халуй я, халуй, вы што не слышыце!?”

Першым узвысіў свой голас вышэй звычайнага М. Марыніч. З групай расейцаў і немцаў ён падпісаў „стратэгію для Беларусі”, якую фінансаваў Аўстрыйскі Банк. Там напісана: „**Будучыня Беларусі павінна стаць сумесным эўрапейска-расейскім праектам ...Прыярытэтнымі павінны стаць эканамічныя інтарэсы як Расеі, так і Эўразьвязу...**”

Ну як вам? Новае слова „ў барбе”. Далей яшчэ цікавей:

„Праграма рэформаў павінна безумоўна адлюстроўваць той факт, што новыя кіруючыя эліты будуць захоўваць расейскія стратэгічныя інтарэсы, а таксама што праэўрапейская пазіцыя ў Беларусі цалкам супадае са спецыяльнымі адносінамі з Расеяй. Пакуль Расея будзе давяраць „пра-расейскасці” кіруючых элітаў у краінах, якія складаюць стратэгічны пояс вакол яе, датуль палітычныя і эканамічныя рэформы або шчыльныя адносіны з эўрапейскімі рынкамі ня будуць нікога раздражняць.”

Вось так. У Беларусі гарбатата й магіла ня выправіць.

(<http://www.bielarus.net/archives/2007/02/14/1047>),

(<http://www.bielarus.net/archives/2007/02/07/1038>)

Неўзабаве два вялікія „апазыцыянеры” і непрымальнікі мовы рускі генэрал В.Фралоў і А.Скрабец 2-га красавіка „арганізавалі” мітынг „едіненія с Расеяй”. Адзінаццаць гадоў таму тысячы мінчанаў вышлі ў гэты дзень на вуліцы супраць гэтага „едіненія”, моладзь білася з амонам (калі хто памятае Вясну-96). І вось ў 2007 пад выглядам „апазыцыі” вылезлі Скрабец з Фраловым (вылезлі б яны ў 96-м!). На мітанг, праўда, ніхто не прыйшоў. Гэта ж Беларусь. (У Польшчы прыйшлі б і набілі морду.)

А недалей як учора (13 красавіка) распрануўся яшчэ адзін падстаўны „апазыцыянер” – А. Мілінкевіч. Гэты паехаў у „горад Скарыны” Піцер і сказаў рускім „таварышчам”: „**Сярод сур’ёзных дэмакратычных лідэраў нашай краіны няма і не будзе антырасейскіх палітыкаў”** „**Вельмі важна, каб у Расеі ведалі аб тым, што беларускія дэмакратычныя сілы – гэта не антырасейскія сілы**”. Гэтага яму здалося яшчэ мала і ён дадаў пра нафта-газавы-канфлікт: маўляў, **беларуская ўлада, якая доўга атрымлівала прэфэрэнцыі, у выніку „аказалася няўдзячнай і стала выступаць супраць Расеі. Мне за гэта сорамна”**.

Камэнтаваць тут няма чаго. Гэты пераплонуў нават незабыўнага Ганчарыка (якога таксама падбіралі ў Маскве).

Масква, відаць, паставіла вельмі жорсткія ўмовы сваім спаборнікам, што тыя гатовыя сабе насы паразбіваць, прысягаючы. Можна ўсё ж вырастуць

новыя людзі, што без ваганьня стануць пад наш сьвяты беларускі Бел-Чырвона-Белы Сьцяг і зьмятуць гэтыя бурбалкі!

Зянон Пазыняк

„ЛІДАРЫ” І „ІНШЫЯ” У МАСКВЕ

18-га чэрвеня, як звычайна (і як заўсёды) прамаскоўская „апазыцыя” прыехала зь Менска ў Маскву. Сустрэліся з маскоўскімі „дэмакратамі” (маргінальная група Нямцова), размаўлялі там з маскоўцамі як „дэмакратычна” лепш інтэграваць Беларусь у Расею. На сустрэчы („канфэрэнцыі”) прысутнічаў цяпер ужо легальна вядомы рускі шпіён Суздальцаў (якога нават Лукашэнка дэпартаваў зь Беларусі за шпіёнскую дзейнасьць). Суздальцаў сказаў, што з боку беларускіх таварышаў гэта „абсалютна трапны палітычны крок”. „Зьяўленьне маніфэсту Сініцына – Парфяновіча (аб уваходжаньні Беларусі ў Расею – АМ) было першай прыкметай таго, – сказаў шпіён, што людзі зразумелі – зьявіўся вакуўм. Так што тут беларускія дэмакраты паступаюць абсалютна правільна”.

На сустрэчы зафіксаваны дзяжурныя імёны: былы міністар эканомікі ва ўрадзе Расеі Яўген Ясін, дэпутат Дзярждумы Ўладзімер Рыжкоў, палітолаг Сяргей Маркаў, партыйныя лідэры – Мікіта Бялых,

2. Камэдыянты на „Бангалёры” перад пустым полем.

Анатоль Лябедзька, Сяргей Калякін ды іншыя (Шкада, што „іншыя” не называюць, бо і „іншыя” ды „сарамлівыя” там таксама ёсьць.)

Партыйныя лідэры і „іншыя” прывезлі на спатканьне нават аб’яднаўчую паперчыну зь Беларусі. На што шпіён Суздальцаў адзначыў, „што ўпершыню на такую сустрэчу зь Менску прывезлі падрыхтаваны дакумант. Гэта канцэпцыя беларуска-расейскіх дачыненняў, падрыхтаваная аб’яднанымі дэмакратычнымі сіламі. Дакумант распрацоўвалі Яраслаў Раманчук і Аляксандар Дабравольскі... Гэта канцэптальны дакумант у справе беларуска-расейскай інтэграцыі,” – сказаў Суздальцаў.

„Палітолаг і аглядальнік” Валер Карбалевіч таксама ўдзельнічаў у гэтай „канфэрэнцыі”, ён таксама пацьвердзіў працяг справы Аляксандра Рыгоравіча і, як заўсёды глыбокадумна заўважыў:

„Паколькі на афіцыйным узроўні беларуска-расейскія дачыненні зайшлі ў тупік, дык некаторыя палітычныя, грамадзкія сілы спрабуюць неж вывесці сітуацыю з тупіка.”

19-га чэрвеня ў Маскве адбылося падпісаньне дамовы паміж здраднікамі з АГП і маскоўцамі пра сталае супрацоўніцтва. Сустаршыня Палітрады „аб’яднаных дэмакратычных сілаў” Беларусі Анатоль Лябедзька так тлумачыць неабходнасьць маскоўскай імпрэзы:

„Натуральна, што аб’яднаным дэмакратычным сілаў трэба весці замежна-палітычную дзейнасьць ня толькі на Захадзе, але і на Ўсходзе. Трэ-

ба ж быць рэалістамі. Дыскусія атрымалася карысная. Было шмат мэдыяў, пяць тэлевізійных камэраў.”

Пяць тэлевізійных камэраў – гэта, канешне, вялікі прарыў у палітыцы, можна сказаць „грант-прарыў”, грантыёзны прарыў. Шкада толькі што не паказалі „іншых” здраднічкаў – яны ж таксама прарваліся.

Адам Мікіта

(Паводле Радыё Свабода)

P.S. Калі хто па прывычцы ня можа паверыць у такую інфармацыю, запрашаем паглядзець старонку Радыё Свабода (панядзелак, 18 чэрвеня 2007, 16:14). Там ўсё напісана па ўсіх правілах паліткарэктнасьці, якой мы, прымаючы пад увагу мярзотнасьць інфармацыйнай зьявы, тут ня ўлічваем.

ІДУЦЬ НАПРАЛОМ І ПАЛЯЦЬ АГЕНТУРУ

Травень для беларусаў пачаўся халодным ветрам з боку Расеі і чарговымі скокамі псеўдаапазыцыі на бангалёрскім сабачніку. 1 траўня там забраліся зябкія і нешматлікія групы левых. Яны, мабыць, наслухаліся перманэнтнай дэмагогіі Хадыкі, які ў чарговы раз пераконваў усіх, што бангалёрскае балота – „гэта сьвятыня для беларусаў”. Назіралася чарговая спроба зганьбіць наш нацыянальны Бел-Чырвона-Белы Сьцяг, зь якім па сабачніку паслухмяна бадзяліся некаторыя асобы, не заўважаныя раней ў адрэджэнскай дзейнасьці.

Папярэднім актам блюзьнерства быў „мітынг” з трох з паловай узельнікаў, які наладзілі на Бангалёры 2 красавіка „апазыцыянэры” Фралоў і Скрабец. Сьвяткуючы рэжымны „дзень аднаўленьня Беларусі і Расеі”, гэтыя цемрашальвы вывесілі побач імперскі трыкалёр Расеі і наш Бел-Чырвона-Белы Сьцяг. Правакацыя, як памятаем, правалілася. Грамадства высьмеяла „абаронцаў Расеі ад няўступлівага Лукашэнкі”.

2 траўня ў залежных і „незалежных” СМІ РБ грывнула сэнасыя. Палатнік-спарцізмэн Ул. Парфяновіч і лукашыст са стажам Л. Сініцын выступілі з „Мінскім маніфэстам беларуска-расейскага аднаўленьня”. У „маніхвэсьце” запісныя „апазыцыянэры” заклікалі Беларусь ўступаць ў склад Расеі на правах суб’екта фэдэрацыі, прыняць расейскі рубель, аддаць Расеі нашы нафтаправоды. Адным словам, прагучалі не намёкі ў тупым фралоўска-скрабецкім стылі, а адкрыты выступ за ліквідацыю Беларускай Дзяржавы.

Трэба прызнаць, што гэты выступ быў старанна падрыхтаваны „Нар. Воляй” і іншымі „незалежнымі” задоўга да акцыі 2 траўня. Парфяновіча гэтыя СМІ даўно ўжо прадстаўляюць у амплуа палымянага патрыёта Беларусі, услаўленага галадоўшчыка (памятаеце, як ён з Фраловым і іншымі галадаў на кватэры каля лядоўні колькі гадоў таму?). У Сініцына апошнім часам бралі вялікія інтэрв’ю, дзе дэманстравалі яго як мудрага палітыка, прыстойнага чалавека і апазыцыянэра. Яны, мабыць, лічылі, што беларусы забыліся, што такое ёсьць гэты Сініцын.

Л. Сініцын – верны служка антыбеларускага рэжыму, пэўны час быў начальнікам „адміністрацыі прэзыдэнта”. У Вярхоўным Савеце менавіта Сініцын выступіў з ініцыятывай правядзеньня антыканстытуцыйнага рэфэрэндуму 1995 г., пасля якога пачалося знішчэньне ўсяго беларускага. Сініцын камандваў злачыннымі дзеяньнямі ў ноч з 11 на 12 красавіка 1995 г., калі спэцназ зьбіваў дэпутатаў Беларускага Народнага Фронту, якія абвясцілі галадоўку пратэсту ў парлямэнце супраць парушэньняў Канстытуцыі. І вось цяпер дзеве гэтыя ўшчэнт адыежныя асобы раскрыліся. Кантора спаліла іх усюды за Фраловым і Скрабцом. У іншай краіне на іх паказвалі б пальцам на вуліцы, гукаючы „зраднікі!” А тут яны прэтэндуюць на нейкую дыскусію і рэспэкт. Генэрал Валера Фралоў разам з папленнікам па сацыялізму Каралём нават выязджаў на 1 мая ў Варшаву. Там гэтая публіка маршыравала па вуліцах Варшавы з мясцовымі левымі, прадстаўляючы „беларускую дэмакратыю”.

Чаму ўсё так? Чаму апошнім часам расчынена столькі куфэркаў гэбоўскіх таямніцаў? Чаму „спаленыя” (раскрытыя) лубянскія агенты, якія яшчэ нядаўна насілі вянцы „абаронцаў Беларусі”? А таму, што Масква пайшла напролом. Пуцінскі Крэмль ня мае магчымасці на больш тонкія гульні. Да выбарчай вясны 2008 г. засталася надта ж мала палітычнага часу. Трэба сьпяшацца, трэба захопліваць Беларусь. Таму ў адкрытую мабілізавана ўся агентурная публіка – усе гэтыя балотныя дэмагогі, паны-спарцмэны, салодкагалосыя і гутаперчавыя. Яны клянучца ў любові да „русского языка і всего русского”, запрашаюць з нацыянальнай сымволікай на ганебны бангалёрскі сабачнік, гукаюць пра „правы чалавека” і адначасовае „збліжэньне з уладамі” (якія парушаюць гэтыя правы). Ім не патрэбна лёгкія, яны ўпэўнены, што так лепш. Спыніць гэтую публіку можа толькі сіла праўды і Народнай Салідарнасьці. Беларуская моладзь урэшце павінна адварнуцца ад гэтых здраднікаў-наймітаў, што служаць нашым ворагам, і ісьці шляхам сапраўднага (а не падстаўнога, псэўдаапазыцыйнага) Адраджэньня.

Янка Базыль

„ІЗНОЎ ПІЛКАЕ ЗНАЁМАЯ ШАРМАНКА”

Дарагія беларусы, маладыя патрыёты, не хадзіце на бессэнсоўныя маршы за правальнай гэбоўскай агентурай!

19 чэрвеня ў паштовыя скрынкі грамадзянаў сталіцы былі раскіданы газэткі-лісткі пад тытулам „За свабоду!” (надрукаваныя ў друкарні „Нева” у Пецярбурзе). „Русскіе товарищi” аказалі друкарскую дапамогу „вялікім менскім барацьбітам за дэмакратыю і хутэйшую, чым з Лукашэнкам, інтэграцыю Беларусі ў Расею”. Мяркуючы па назову газэткі „вялікія барацьбіты” шыхтуюцца вакол Мілінкевіча. Але паводле іхных прозьвішчаў зразумела, што гэта ўсё тая ж грантаўская каманда з „Хартыі-97”. Цытуем з газэткі (на мове арыгіналу) „барацьбіта” Д. Бандарэнку. Ён папярэджае пра непазьбежнасьць сацыяльна-эканамічнай катастрофы, а потым робіць выснову:

„Из этого тупика нужно искать выход. Лучше, чтобы это был выход через диалог власти и оппозиции. Диалог о демократических и рыночных преобразованиях в стране. Под совместным давлением Европы и оппозиции власть постепенно идёт на попятную – уже освобождены несколько политических заключённых. Сегодня девизом возможного общенационального диалога могут стать слова – „За Свободу! За Беларусь!” Демократическим силам необходимо принять самое широкое участие в республиканской общественно-патриотической кампании „За независимую Беларусь!”, которая должна завершиться совместным празднованием в центре белорусской столицы”.

Вядомы правакатар Бандарэнка заклікае да дыялёгу і сумесных сьвяткаваньняў з антыбеларускім рэжымам, які, аказаваецца, „пошёл на попятную”. Мабыць гэтая „попятная” заключаецца ва ўзмацненьні паліцэйскага перасьледу змагарнай моладзі, у дзікай русіфікацыі і шалёнай ліквідацыі элемэтарных ільготаў для старых, дзяцей і інвалідаў (сабе рэжым льготы, зразумела, пакінуў). Псэўдаапазыцыя ў чарговы раз заклікае беларусаў сьвяткаваць штучны савецкі „празднік” разам з антыбеларускім рэжымам, каб у сьведамасьці людзей усё размылася і зблыталася канчаткова.

У той самы час правакатары-блытальшчыкі шумна рыхтуюць свае „аўтаномныя” скокі. Цытуем з газэткі А. Саннікава: „Уже этой осенью демократические силы готовят проведение Европейского Марша – акции, которая продемонстрирует желание белорусов жить в единой Европе. И власти, которые в последнее время говорят о важности европейского выбора для белорусской экономики, могли бы поддержать проведение Марша”.

Грантасмокі напружана надзьмуваюць чарговую пустышку. Мы памятаем, чым скончыліся бессэнсоўныя і тупыя папярэднія „маршы” гэтай публікі на пачатку 2000-х гадоў. З кожным „маршам” людзі пераконваліся ў

бессэнсоўнасьці хаджэньня па вуліцах за псэўдаапазыцый і гуканьня пра „лучшую жизнь” (лёзунгі барацьбы супраць расейскай агрэсіі псэўдаапазыцыя надзейна схавала пад спод). У выніку ўсё менш людзей прыходзілі на вулічныя акцыі, падстаўныя здолелі цалкам разбурыць гэтую форму барацьбы.

Цяпер сасьпела новае пакаленьне беларускай патрыятычнай моладзі. Менавіта яе падстаўны Саннікаў і ягоныя сябрукі хочучь выкарыстаць у „европейском марше”, кінуць моладзь пад удар, зрабіць здымкі і атрымаць на Захадзе гранты „за героіства”. І зноў пілікае знаёмая шарманка пра тое, што трэба ісьці на „марш” у абдымках з антыбеларускім рэжымам. У гэтыя ж дні актывізаваўся яшчэ адзін падстаўны „змагар”. У правінцыйнай баранавіцкай прэсе падаў голас вядомы М. Статкевіч. Ён запрапанаваў выкарыстоўваць у якасьці сьцяга барацьбы за Беларусь – сьцяг Эўразьвязу. (Не Беларускі сьцяг, а чужы!) Дарагія беларусы, маладыя патрыёты, не хадзіце на бессэнсоўныя маршы за правальнай гэбоўскай агентурай!

Янка Базыль

АСІМІЛЯЦЫЯ – ЗЛАЧЫНСТВА СУПРАЦЬ ЧАЛАВЕЦТВА.

(Інфармацыя і папярэджаньне для чыноўнікаў, якія праводзяць палітыку асіміляцыі беларусаў у інтэрэсах імпэрскай Расеі)

Прыводзім некалькі вызначэньняў асіміляцыі з расейскіх крыніцаў (узятая менавіта расейскія крыніцы, каб не было спасылак на тэндэцыйнасьць):

1. Энциклопедия «Народы и религии мира»: Ассимиляция (от лат. assimilatio – подражание, уподобление, сходство) этническая, частичная или полная утрата культуры в пользу другой, обычно доминирующей культуры, включая и смену этнической идентичности (см. Самосознание этническое)... В России ассимиляция происходит главным образом в пользу русской культуры и языка. Ассимиляция может осуществляться и через структурное или прямое насилие, когда государство препятствует распространению языка и других форм культуры этнических меньшинств и даже отказывает им в признании и в предоставлении гражданских прав.
2. Меганциклопедия. Универсальная энциклопедия. (http://www.megabook.ru/bes_98/encyclor.asp?TopicNumber=4273) АССИМИЛЯЦИЯ (от лат. assimilatio),
 - 1) уподобление, слияние, усвоение.
 - 2) В этнографии слияние одного народа с другим с утратой одним из них своего языка, культуры, национального самосознания. Различают естественную ассимиляцию, возникающую при контакте этнически разнородных групп населения, смешанных браках и т. п., и насильственную ассимиляцию, характерную для стран, где национальности неравноправны.
3. Толковый словарь русского языка в 4-х т.: АССИМИЛИРОВАТЬ, (-рую, -руешь) сов. и несов., кого-что [латин. assimilō – уподобляю] (книжн.). Уподобить (уподоблять) себе, превратить (превращать) в себе подобного. Русские переселенцы на севере ассимилировали менее культурные туземные племена. (Па руска-імпэрскай логіцы ўсё, што ня рускае, тое „менш культурнае” БС.)
4. СЛОВАРЬ ПО ПРАВАМ ЧЕЛОВЕКА:

Ассимиляция (Assimilation) Процесс поглощения обществом других народностей. Разногласия и конфликты могут возникать, когда государство проводит политику насильственной ассимиляции в отношении меньшинств, населяющих его, которая нацелена на их денационализацию.

Калі перакласьці ўсе гэтыя вызначэньні на простую мову і нашу сытуацыю, то вынікае, што асіміляцыя беларусаў, якая разгорнута антыбеларускім рэжымам – гэта пэрманэнтны працэс забойства беларускага народа і ператварэньне яго ў нейкі іншы – народ ня лепшай якасьці. З улікам таго,

што беларусы на сваёй тэрыторыі і ў сваёй дзяржаве ёсць адзіны аўтахтонны (карэнны) і дамінуючы этнас, а не нацыянальная мяншыня, працэс асіміляцыі адбываецца мэтадамі знешняй структураванай агрэсіі з боку Расеі. Інструмэнтам расейскай асіміляцыйнай агрэсіі зьяўляецца лукашыцкі рэжым. Русіфікацыя прасоўваецца на Беларусь як гніль, як пашырэнне арэала дэградацыі.

Прапануем задумацца і асэнсаваць сутнасць зьявы, якая праўдзівая ў пахвальбе Пуціну (у справе злучэння асіміляцыі) дэпутаткі рэжымнай палаты, рускай Натальлі Аўдзевай (Натальі Авдеевой). (Форум, Санкт-Пецярбург, 24-25 кастрычніка 2006 г., дзе Пуцін сабраў прадстаўнікоў рускіх, якія жывуць за межамі Расеі. БС). Цытата: „...Депутат Палаты прадставіцеляў Нацыянальнага сабора Беларусі і Парламентскага Сабора Саюза Беларусі і Расіі Наталья Авдеева расказала, што ў краіне выходзіць 5600 рускоязычных выданняў, рускай мовы наагул з беларускай мовой з’яўляецца дзяржаўнай, і на яе разгаварваюць 80 процантаў насельніцтва.“ (Александра Таранда «Тры пункты падтрымкі», газета „Советская Беларусь“, выданне «Союз», за 2 лістапада 2006 г.)

Цяпер стала звычайнай практыка, калі накіроўваеш ліст у дзяржаўны орган па-беларуску, то чыноўнік адказвае табе па-руску і часцей за ўсё не па сутнасці. Звяртаецца да чыноўніка вусна па-беларуску, ён адказвае табе па-руску. На заўвагу пачуеш хадавую цяпер сэнтэнцыю: „ У нас двузыхі. Нельга насільніцтвам заставіць чалавека. Чалавек павінен мець права выбара, на якой мове яму гаворыць“.

Калі так гаворыць чалавек кішталту рускай Натальлі Аўдзевай, то ён гаворыць гэта сьведка, гэта яго пазыцыя асімілятара і драпежніка. Калі такое гаворыць чыноўнік-беларус, то гэта, як правіла, схіленасць перад рускай агрэсіўнасцю, апраўданне сваёй слабасці і бесхрыбетнасці. (Тут, дарэчы, элемэтарнае парушэнне ў прымяненні нават гэтага асіміляцыйнага закона пра „двумоўе“, бо дзяржаўны чыноўнік у такой сытуацыі павінен быў бы адказаць ў той мове, у якой да яго звярнуўся грамадзянін. Веданне двух моваў для чыноўніка абавязковае.) Чыноўнікам-беларусам, якія па-руску бязвольна прымаюць пазыцыю агрэсіўных асімілятараў, раім падумаць пра сваіх дзяцей.

Ад вас залежыць, ці вы дасяце свайму дзіцяці ключы ад скарбонкі, дзе знаходзіцца душа і інтэлект вашага Роду, альбо ключ ад пустой скрыні, якую ён мусіць папаўняць чужымі для вашага Роду якасцямі. Ці, хацелі б вы мець дзіцяці ад чужога бацькі, неподобных на вас, якія б выгадаваліся і сказалі: „а вы, сапраўды, хто такі, вы што тут дзелаеце“?

Пэўна ж, не хацелі б такога. Дык чаму вы для ўсяго народу, для ўсёй нацыі спрыяеце такому сваімі паводзінамі і сваёй дзейнасцю?!

Ключыкам да інтэлектуальнай скарбонкі зьяўляецца родная мова. Ад бацькоў залежыць, ці будуць яны гаварыць з дзіцем па-беларуску, на роднай мове Роду і празь яе злучаць сваё дзіця з каранямі продкаў, ці будуць гаварыць па-руску, на чужой для іхнага Роду мове і павялічаць адрыў ад інтэлектуальных каранёў свайго Роду. У выпадку выкарыстання „рускаго языка“ вынікае, што продкі Роду жылі дарма, іх інтэлектуальныя набыткі будуць такімі бацькамі глыбока закапанымі і заасфальтаванымі. Дык як успрымаць падкінутую ворагамі і шырока ўжываную чыноўнікамі сэнтэнцыю „Чалавек павінен мець права выбара, на якой мове яму гаворыць“?

Ці можа дарагое вам дзіця зрабіць выбар? Выбар за яго (і як бачым сёння, ня лепшы) робіце вы, бацькі, пад уплывам хлусьлівай і драпежнай расейска-імперскай дэмагогіі „о прывольстве рускай культуры і рускаго языка“.

Мэта злучэння асіміляцыі расейскіх імперцаў у тым, каб задушыць наш інтэлект, інтэлектуальна прынізіць і падначаліць, перарабіць нас у „рускіх ніжэйшай якасці“. Свае мэты яны ня надта і хаваюць. Дастаткова

3. Сьцяжок.

пазнаёміцца з іхнымі плянамі па выпраўленьні дэмаграфічнай сытуацыі ў Расеі за кошт суседніх народаў.

У імперска-расейскім асіміляцыйным ланцугу сённяшнія працэсы знішчэння тэрыторыі беларускай мовы і беларускага інтэлекту праз знішчэнне беларускіх умоваў выхавання ў дзіцячых садках і знішчэнне беларускай школы ёсць такое ж злучэнне, як і варварскія масавыя забойствы беларускага насельніцтва падчас захопу Беларусі пры імператрыцы Кацярыны II і сталінскага генацыду 30-40-х гадоў XX-га стагоддзя.

„Тэхналогія“ асіміляцыі была на ўзбраенні фашызму XX-га стагоддзя. Адольф Гітлер плянаваў ператварыць у рабоў цэлыя народы, частку знішчыць, астатніх асіміляваць. Цяпер расейская крэмлёўская хунта праз сваю агентуру і адурманеную чыноўную вертыкаль рэжыму робіць на Беларусі тое самае.

Гэты зварот скіраваны найперш да чыноўнікаў-беларусаў.

Менавіта чыноўнікі маюць магчымасць найбольш эфектыўна карэным чынам змяніць сытуацыю ў справе спынення злучэння працэсаў асіміляцыі. Працэсы асіміляцыі захлынуцца, як толькі пачне пашырацца ўжыванне нашай роднай беларускай мовы. Трэба скарыстаць канстытуцыйны статус дзяржаўнасці беларускай мовы. На агрэсію асімілятараў трэба адказаць цвёрдасцю пазыцыі ў адстойванні сваёй нацыянальнай годнасці. Неабходна перакуліць на 180 градусаў скіраванасць выказвання: „Чалавек павінен мець права выбара, на якой мове яму гаварыць“. „Мы робім выбар на карысць беларускай мовы“. Так можна адказаць любому чынадралу-асімілятара, які атабарыўся ў структурах вэртыкалі рэжыму, калі ён спытае: „Что это ты перешел на белорусский?“

Чыноўнікі, якія робяць „прагматычны“ выбар на ролю пасобнікаў забойства беларускага народа, ператварэння яго ў „рускіх ніжэйшай якасці“, становяцца на адну дошку з гэбоўскімі паслугачамі, якія „стукалі“, катавалі людзей ў турмах, ГУЛАГах, забівалі ў Курапатах. Настане час, калі прыдзецца адказаць за здраду сваім продкам, сваім нашчадкам і свайму народу.

Непазбегжны распад расейскай імперыі. Тое, што пачало гніць знутры, абавязкова згніе ўшчэнт. Ня выратуе ні газ, ні нафта, ні лубянскія спэцы.

Ганьба тым, што гнуцца, як трава, ганьба здраднікам.

Беларуская Дзяржава адродзіцца, беларуская культура расквітнее. Гэта зробіць Беларусы.

Пашана і слава абаронцам беларускай культуры! Пашана людзям, што не страцілі нацыянальнай годнасці, што не ўгінаюцца перад чужынцам, што ня гнуцца перад абставінамі!

Дбайма і думайма пра будучыню Беларускай нацыі!

„Беларуская Салідарнасць“

„Беларускае Нацыянальнае Адраджэнне“

„Кансэрватыўна-Хрысціянская Партыя – БНФ“

СПЫНІЦЬ ЗЛАЧЫННУЮ АСІМІЛЯЦЫЮ

Сойм Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ і Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне на паседжаньні 13 траўня 2007 г. прыняў рашэньне аб давядзеньні да грамадзтва і чынавенства рэжыму інфармацыйнага матэрыялу „Асіміляцыя – злачынства супраць чалавецтва”.

У адпаведнасьці з гэтым рашэньнем 15 траўня матэрыял быў адасланы для публікацыі галоўным рэдактарам: газеты „Народнай Волі”, газэты „Звязда”, газэты „Советская Белоруссия”.

Матэрыял таксама адасланы шэрагу ўрадавых чыноўнікаў для азнамленьня. Тэксты лістоў:

„Прэс-сакратару Прэмьер-міністра Рэспублікі Беларусь
Тімашэнка Александру Міхайлавічу

Дзейнічаючы ў адпаведнасьці з Канстытуцыяй Рэспублікі Беларусь і „Законам аб палітычных партыях”, дасылаю матэрыял „Асіміляцыя – злачынства супраць чалавецтва”. Прашу давесці гэты матэрыял да ведама Прэмьер-міністра Рэспублікі Беларусь і членаў Ураду. Матэрыял у дадатку.

З павагай

Нам. старшыні Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ
Сяргей Папкоў”

„Міністру інфармацыі Рэспублікі Беларусь
РУСАКЕВІЧУ Уладзімеру Васільевічу

Дзейнічаючы ў адпаведнасьці з Канстытуцыяй Рэспублікі Беларусь і „Законам аб палітычных партыях”, дасылаю для азнамленьня актуальны для беларусаў матэрыял „Асіміляцыя – злачынства супраць чалавецтва”.

З павагай

Нам. старшыні Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ
Сяргей Папкоў

15 траўня 2007 г.”

Падобныя лісты былі накіраваныя: Міністру замежных спраў Мартынаву С. М., Міністру культуры Матвейчуку У. Ф., Міністру адукацыі Радзькову А. М.

(Лісты накіраваныя электроннай поштай.)

Кожны беларус у адпаведнасьці з правам, якое замацавана Канстытуцыяй, можа зрабіць копію (ці некалькі) інфармацыйнага матэрыялу „Асіміляцыя – злачынства супраць чалавецтва” і праінфармаваць грамадзтва ў сваім рэгіёне.

**Інфармацыйная камісія Кансэрватыўна-Хрысьціянскай
Партыі – БНФ**

16 траўня 2007 г.

ПАПЯРЭДЖАНЬНЕ ЧЫНОЎНИКАМ (Сьпісы № 1-4)

Сябры і прыхільнікі Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ пашыраюць працу па рассылцы чыноўнікам інфармацыйнага матэрыялу „Асіміляцыя – злачынства супраць чалавецтва”. Кожны беларускі чыноўнік павінен атрымаць гэты матэрыял, каб меў магчымасьць усьвядоміць, што ёсьць русіфікацыя для беларусаў, і рабіў выбар. Ніжэй прыведзены сьпіс чыноўнікаў, якім накіравана папярэджаньне.

Сьпіс № 1

Заводзкі раён г. Менска:

1. Кіраўнік адміністрацыі Заводскага раёну Юхновіч Вячаслаў Станіслававіч,
2. Начальнік аддзела ідэалягічнай працы Круглікава Аксана Міхайлаўна,

3. Начальнік аддзела культуры Багдановіч Эдуард Антонавіч,
4. Начальнік юрыдычнага аддзела Гарбунова Сьвятлана Аляксандраўна,
5. Начальнік аддзела будаўніцтва і архітэктуры Осіпаў Сяргей Аляксеевіч,

Кастрычніцкі раён г. Менска:

1. Кіраўнік адміністрацыі Цыган Міхаіл Іванавіч,
2. 1-ы намесьнік кіраўніка адміністрацыі Петкевіч Станіслаў Філіцыянавіч,
3. Намесьнік кіраўніка адміністрацыі Манчэнка Алег Несцеравіч,
4. Намесьнік кіраўніка адміністрацыі Крылова Кацярына Фёдараўна,
5. Намесьнік кіраўніка адміністрацыі Македон Уладзімер Іванавіч,
6. Кіраўнік справамі адміністрацыі Дземянюк Андрэй Канстанцінавіч,
7. Начальнік упраўленьня адукацыі Дудкіна Тамара Антонаўна,
8. Начальнік аддзела ідэалягічнай і выхаваўчай працы

Партызанскі раён г. Менска:

1. Кіраўнік адміністрацыі Голуб Л.Г.
2. 1-ы намесьнік кіраўніка адміністрацыі Шпакоўскі П.Я.,
3. Намесьнік кіраўніка адміністрацыі Пракаповіч А.В.,
4. Намесьнік кіраўніка адміністрацыі па ахове здароўя і адукацыі Асмалоўская В.М.
5. Намесьнік кіраўніка адміністрацыі па ідэалягічнай працы і працы з насельніцтвам Рачкоўскі Р.В.,
6. Кіраўнік справамі адміністрацыі Віцько А.У.
7. Начальніку ІМНС па Партызанскаму раёну Скрабатун П.С.,
8. Начальнік упраўленьня адукацыі Дзейхіна Л.І.
9. Начальнік аддзела ЗАГС Бяляева В.В.
10. Начальнік упраўленьня сацыяльнай абароны насельніцтва Філіпаў У.А.

Савецкі раён г. Менска:

1. Кіраўнік адміністрацыі Пінчук Валеры Іванавіч,
2. 1-ы намесьнік кіраўніка адміністрацыі Шклярык Аляксандр Канстанцінавіч,
3. Намесьнік кіраўніка адміністрацыі Шыпай Людміла Васільеўна,
4. Намесьнік кіраўніка адміністрацыі Ганчарык Людміла Іванаўна,
5. Начальнік аддзела па працы са зваротамі грамадзянаў, кантролю і справаводству Кісліцкая Таццяна Сяргеёўна.

Фрунзенскі раён г. Менска:

1. Кіраўнік адміністрацыі Ладуцька Мікалай Аляксандравіч,
2. 1-ы намесьнік кіраўніка адміністрацыі Котаў Мікалай Аляксандравіч,
3. Намесьнік кіраўніка адміністрацыі Ясючэня Андрэй Уладзімеравіч,
4. Намесьнік кіраўніка адміністрацыі Лукашонак Валянціна Мікалаеўна,
5. Намесьнік кіраўніка адміністрацыі Козел Георгій Уладзімеравіч
6. Кіраўнік справамі адміністрацыі Узвараў Дзмітрый Мікалаевіч,
7. Начальнік аддзела ідэалягічнай працы Місявец Віталій Грыгор’евіч,
8. Начальнік юрыдычнага аддзела Абрамчук Сьвятлана Аляксандраўна,
9. Начальнік аддзела па працы са зваротамі грамадзянаў, кантролю і справаводству Жадзько Галіна Сяргеёўна,
10. Начальнік аддзела кадровай працы Бязручка Алена Грыгор’еўна,
11. Начальніку упраўленьня эканомікі Вярцінскай Зінаіда Аляксееўна,
12. Начальнік аддзела прадпрыемальніцтва Георгіева Наталья Аляксандраўна,
13. Начальніку упраўленьня сацыяльнай абароны Цімашышына Людміла Віктараўна,
14. Начальнік аддзела бухгалтарскага ўліку Сыч Максім Уладзімеравіч,
15. Начальнік аддзела гарадзкой гаспадаркі Лаўнічук Анатолій Іосіфавіч
16. Начальнік аддзела фізкультуры і спорта Дубовік Генадзій Генадзевіч
17. Начальнік аддзела статыстыкі Коблік Лілія Леанідаўна
18. Начальнік упраўленьня ўнутраных справаў Фрунзенскага раёна Калбасаў Сяргей Уладзімеравіч,
19. Дырэктар сярэдняй школы № 99 Іванова Ірына Міхайлаўна,
20. Дырэктар сярэдняй школы № 96 Крыванос Ігар Уладзімеравіч,
21. Дырэктар сярэдняй школы № 81 Ціхіня Таццяна Яўген’еўна,
22. Дырэктар сярэдняй школы № 38 Вашкевіч Наталья Уладзімераўна

23. Дырэктар УП „Рэмаўтадор” Завадскі Чэслаў Осіпавіч.

Менская вобласць:

1. Старшыня аблвыканкама Крупец Леанід Фёдаравіч,
2. Старшыня абласнога савета Герасімовіч Святлана Міхайлаўна,
3. Начальнік галоўнага упраўлення ідэалагічнай працы Дзедух Таццяна Уладзімераўна,
4. Начальнік упраўлення адукацыі Данілевіч Таіса Іосіфаўна,
5. Начальнік упраўлення культуры Акушэвіч Анатоль Леанідавіч,
6. Начальнік аддзела па справах рэлігіі і нацыянальнасцяў Пархімовіч Леанід Сямёнавіч,
7. Начальнік упраўлення ўнутраных справаў Сяргей Іван Сцяпанавіч,
8. Упраўляючы справамі аблвыканкама Крупенін Алег Міхайлавіч,
9. Старшыня райвыканкаму Стаўбцоўскага р-на Радзюк І.А.,
10. Старшыня райвыканкаму Бярэзінскага р-на Карпейчык У.Г.,
11. Старшыня райвыканкаму Барысаўскага р-на Дылюк В.Р.,
12. Старшыня райвыканкаму Вілейскага р-на Сініла Я.В.
13. Старшыня райвыканкаму Клецкага р-на Бойка А.С.
14. Старшыня райвыканкаму Капыльскага р-на Бода М.Т.
15. Старшыня райвыканкаму Крупскага р-на Горнак А.С.
16. Старшыня райвыканкаму Любаньскага р-на Грыбанаў В.Г.
17. Старшыня райвыканкаму Мінскага р-на Глінскі М.А.
18. Старшыня райвыканкаму Маладзечанскага р-на Касабуцкі С.М.
19. Старшыня райвыканкаму Мядзелскага р-на Даніленка А.Г.
20. Старшыня райвыканкаму Пухавіцкага р-на Караленя.,
21. Старшыня райвыканкаму Старадарожскага Усік В.П.

Дзяржынскі раён Менскай вобласці:

1. Старшыня райвыканкаму Арцюшкевіч Мікалай Іванавіч,
2. Намеснік старшыні райвыканкаму Герасімчык Людміла Гаўрылаўна,
3. Намеснік старшыні райвыканкаму Чаган Аляксандр Сяргеевіч,
4. Загадчык аддзела культуры Зорына Людміла Уладзімераўна,
5. Загадчык аддзела народнай адукацыі райвыканкама Матусевіч Вацлаў Іванавіч,
6. Галоўны рэдактар газеты „Сцяг Кастрычніка” Курневіч Генадзь Васільевіч,
7. Дырэктар аграрна-тэхнічнага ліцэя Крыварот Аляксандр Сяргеевіч,
8. Дырэктар гімназіі № 3 г.Дзяржынска, Доўнар Міхаіл Люцыянавіч,
9. Дырэктар гімназіі № 1 Сакалоўская Лілія Іванаўна,
10. Дырэктар выпрабавальна-механічнага завода Калеснік Яўген Лявонцьевіч.

Рэктар Беларускага дзяржаўнага ўнівэрсітэту інфарматыкі і радыёэлектронікі Батура Міхаіл Паўлавіч.

Сьпіс № 2

Чыноўнікі, якім сябры і прыхільнікі Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ накіравалі інфармацыйны матэрыял „Асіміляцыя – злачынства супраць чалавецтва”.

Лазавік М.І. сакратар Цэнтрвыбаркаму,

Кухарчык Пётр Дзмітрыевіч, рэктар Беларускага дзяржаўнага педагогічнага ўнівэрсітэту імя М.Танка,

Бачыла Аляксандр Аляксандравіч, начальнік упраўленьня юстыцыі Менскай вобласці,

Шорыкаў Віктар Іванавіч, старшыня Магілёўскага гарвыканкаму, Саўчанка Уладзімер Ягоравіч, старшыня Гарадзенскага аблвыканкаму, Антоненка Аляксандр Ільіч, старшыня Гарадзенскага гарвыканкаму, Бонахаў Дзьмітрый Міхайлавіч, старшыня Бабруйскага гарвыканкаму, Цумараў Уладзімер Міхайлавіч, кіраўнік адміністрацыі Ленінскага р-на г. Магілёва,

Лебедзеў Яўген Аляксеевіч, кіраўнік адміністрацыі Кастрычніцкага р-на г. Магілёва,

Фёдараў Барыс Васільевіч, кіраўнік адміністрацыі Ленінскага р-на г. Гродна,

Пацэвіч Сяргей Лявонцьевіч, кіраўнік адміністрацыі Кастрычніцкага р-на г. Гродна,

Загорцаў Міхаіл Гаўрылавіч, кіраўнік адміністрацыі Ленінскага р-на г. Бабруйска,

Цеплякоў Сяргей Іванавіч, кіраўнік адміністрацыі Першамайскага р-на г. Бабруйска.

Старшыні райвыканкамаў Магілёўскай вобласці:

Ільянаў Аляксандр Мікалаевіч, Бялыніцкі р-н,
Шалкоўскі Міхаіл Уладзімеравіч, Бабруйскі р-н,
Кароцін Мікалай Мікалаевіч, Быхаўскі р-н,
Багель Аляксандр Іванавіч, Глускі р-н,
Лагун Аляксандр Томашавіч, Дрыбінскі р-н,
Ісачэнка Аляксандр Міхайлавіч, Кіраўскі р-н,
Іваноў Валерыі Мікалаевіч, Шклоўскі р-н,
Вішэўскі Фёдар Паўлавіч, Хоцімскі р-н,
Мацюлін Анатоль Алегавіч, Чавускі р-н,
Казачэнка Мікалай Міхайлавіч, Чэрыкаўскі р-н,
Чыкіда Алег Іванавіч, Мсціслаўскі р-н,
Шукаловіч Пётр Яфімавіч, Асіповіцкі р-н,
Даніленка Уладзімер Пятровіч, Слаўгарадзкі р-н,
Пракопаў Іван Іванавіч, Крычаўскі р-н,
Гобараў Дзьмітрый Дзьмітрыевіч, Круглянскі р-н,
Разганаў Аляксандр Іванавіч, Магілёўскі р-н,
Крыжэвіч Сяргей Іванавіч, Клічаўскі р-н,
Барысаў Міхаіл Рыгоравіч, Касцюковіцкі р-н,
Веташкін Аляксандр Аляксандравіч, Краснапольскі.
Муха Іван Пятровіч, старшыня Чэрвеньскага райвыканкаму Менскай вобл.

Старшыні райвыканкамаў Гарадзенскай вобл.:

Кулак Анатоль Канстанцінавіч, Наваградзкі р-н,
Крупіца Іван Сямёнавіч, Сьвіслацкі р-н,
Прытчанка Васіль Васільевіч, Дзятлаўскі р-н,
Пракопкіч Валянцін Мікалаевіч, Ёўеўскі р-н,
Шматко Іван Міхайлавіч, Карэліцкі р-н,
Савельеў Міхаіл Генадзьевіч, Ваўкавыскі р-н,
Дарашэвіч Іван Станіслававіч, Варанянскі р-н,
Васілеўскі Ян Янавіч, Гарадзненскі р-н,
Кавалько Адам Дзмітрыевіч, Астравецкі р-н,
Адамчык Юрый Уладзімеравіч, Ашмянскі р-н,
Сіцько Міхаіл Міхайлавіч, Бераставіцкі р-н,
Гоб Мечыслаў Браніслававіч, Сморгонскі р-н,
Ушкевіч Сяргей Іосіфавіч, Шчучынскі р-н.
Адміністрацыя Першамайскага раёна г. Менска:

Скакун Валерыі Аляксеевіч, кіраўнік адміністрацыі,
Багачоў Васіль Дзьмітрыевіч, намеснік кіраўніка адміністрацыі па пытаннях ідэалёгіі,

Мілашэўская Наталля Георгіеўна, намеснік кіраўніка адміністрацыі па адукацыі,
Яльчык Канстанцін Цярэнцьевіч, намеснік кіраўніка адміністрацыі,
Каралёва Наталля Анатольеўна, начальнік аддзела культуры і інфармацыі,

Богдан Вера Андрэеўна, намеснік кіраўніка адміністрацыі на ахове здароўя.

Адміністрацыя Ленінскага раёна г. Менска:

Грушнік Пётр Пятровіч, кіраўнік адміністрацыі,
Жукоўскі Анатоль Пятровіч, 1-шы намеснік кіраўніка адміністрацыі,
Красуцкі Аляксандр Мікалаевіч, намеснік кіраўніка адміністрацыі,
Алалаў Аляксандр Пятровіч, намеснік кіраўніка адміністрацыі,
Тамашэвіч Людміла Міхайлаўна, намеснік кіраўніка адміністрацыі,
Кузьміч Рэгіна Станіславаўна, кіраўнік упраўленьня сацыяльнай абароны,
Шурміхіна Ніна Канстанцінаўна, кіраўнік упраўленьня адукацыі,
Хрушчоў Аляксандр Паўлавіч, кіраўнік аддзела ідэалагічнай працы,
Стэфановіч Іна Пятроўна, кіраўнік аддзела па справах моладзі,
Альховікава Людміла Міхайлаўна, кіраўнік аддзела культуры,

Зубчонак Аляксандр Мікалаевіч, кіраўнік аддзела фізкультуры, спорту і турызму,

Танкевіч Уладзімер Валер'евіч, кіраўнік аддзела гарадзкой гаспадаркі, Баешка Галіна Іосіфаўна, кіраўнік аддзела жыллёвай палітыкі.

Дырэктары сярэдніх школаў г. Менска:

Якубоўская Аксана Барысаўна, СШ № 211,
Абрамава Людміла Уладзімераўна, кіраўніца цэнтра мастацкай творчасці Фрунзенскага р-на г. Менску,
Мураўёў Анатолій Уладзімераўч, СШ № 113,
Кавалеўская Марыя Фёдараўна, СШ № ,
Берасьцевіч Таццяна Лявонцьеўна, СШ № 125,
Слука Ларыса Канстанцінаўна, СШ № 116,
Макарэвіч Марына Аляксандраўна, СШ № 103,
Баравік Наталья Анатольеўна, СШ № 7,
Каржанеўская Ганна Леанідаўна, СШ № 127,
Якубовіч Наталья Анатольеўна, СШ № 128,
Гарус Ганна Іванаўна, СШ № 132,
Каткова Валянціна Сямёнаўна, СШ № 136,
Стэцкая Наталья Анатольеўна, СШ № 138,
Шэўніна Любоў Фёдараўна, СШ № 140,
Абрамаў Леанід Іванавіч, гімназія № 20,
Уласаў Уладзімер Віктаравіч, гімназія № 149,
Чуткоў Аляксандр Іванавіч, СШ № 150,
Раткевіч Людміла Пятроўна, СШ № 159,
Біцюкова Надзея Васільеўна, СШ 167,
Іўлева Галіна Мікалаеўна, СШ № 179,
Юрцэвіч Галіна Іванаўна, СШ № 185,
Молчан Сяргей Іванавіч, СШ № 193,
Старавойтава Ганна Валянцінаўна, СШ № 195,
Башкатава Аляксандра Сяргеяўна, СШ № 201,
Андрушчанка Георгій Уладзімераўч, СШ № 212

ПАПЯРЭДЖАНЬНЕ ЧЫНОЎНИКАМ (3)

Выказваем падзяку сябрам і прыхільнікам Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ за актыўную працу ў справе абароны нашай беларускай мовы. Прадаўжаецца рассылка чыноўнікам матэрыяла „Асіміляцыя – злачынства супраць чалавецтва”. bsn57a.doc

Папярэджаньне атрымалі:

Сьпіс 3

Берасьцейская (Брэсцкая) вобласьць.

1. Сумар Канстанцін Андрэевіч, старшыня Брэсцкага аблвыканкаму;
2. Данчанка Іван Іванавіч, памочнік А. Лукашэнкі па Брэсцкай вобласьці;
3. Юхімук Міхаіл Іванавіч, намесьнік старшыні Брэсцкага аблвыканкаму;
4. Дзенісенка Міхаіл Уладзімераўч, начальнік аддзела па справах моладзі Брэсцкага аблвыканкаму;
5. Палышэнкаў Аляксандр Сяргеевіч, старшыня гарвыканкаму г. Брэста;
6. Лапцейкін Валерыі Міхайлавіч, 1-ы намесьнік старшыні гарвыканкаму г. Брэста;
7. Ільющонак Зоя Іванаўна, начальнік аддзела ідэалягічнай працы гарвыканкаму г. Брэста;
8. Козак Наталья Аркадзьеўна, начальнік аддзела адукацыі гарвыканкаму г. Брэста;
9. Старыкевіч Ала Аляксандраўна, начальнік аддзела па справах моладзі гарвыканкаму г. Брэста;
10. Сусько Уладзімер Паўлавіч, начальнік аддзела культуры гарвыканкаму г. Брэста;
11. Барысюк Генадзь Іосіфавіч, начальнік аддзела ідэалягічнай працы Ленінскага раёна г. Брэста;

Гомельская вобласьць

1. Якабсон Аляксандр Серафімавіч, старшыня Гомельскага аблвыканкаму;
2. Дашкевіч Георгій Віктаравіч, 1-ы намесьнік старшыні Гомельскага аблвыканкаму;
3. Казачок Аляксандр Васільевіч, намесьнік старшыні Гомельскага аблвыканкаму;
4. Маёраў Уладзімер Уладзімераўч, намесьнік старшыні Гомельскага аблвыканкаму;
5. Надтачаеў Уладзімер Грыгоравіч, намесьнік старшыні Гомельскага аблвыканкаму;
6. Кірычэнка Пётр Аляксеевіч, намесьнік старшыні Гомельскага аблвыканкаму;
7. Бондар Марына Андрэеўна, начальнік упраўленьня адукацыі Гомельскай вобласьці;
8. Бяляеў Аляксандр Арсенавіч, старшыня гарвыканкаму, г. Гомель;
9. Парошын Сяргей Іванавіч, намесьнік старшыні гарвыканкаму, г. Гомель;
10. Вусаў Мікалай Дзмітрыевіч, намесьнік старшыні гарвыканкаму, г. Гомель;
11. Кавалёў Сяргей Мікалаевіч, намесьнік старшыні гарвыканкаму, г. Гомель;
12. Лузай Сяргей Іванавіч, намесьнік старшыні гарвыканкаму, г. Гомель;
13. Шэвель Анатолій Аляксеевіч, начальнік аддзела адукацыі гарвыканкаму, г. Гомель;
14. Грыцэнка Мікалай Якаўлевіч, кіраўнік адміністрацыі, г. Гомель;
15. Кузьняцоў Уладзімер Васільевіч, 1-ы намесьнік кіраўніка адміністрацыі, г. Гомель;
16. Даўгала Ірына Віктараўна, намесьнік кіраўніка адміністрацыі, г. Гомель;
17. Рэбянок Вячаслаў Яўгенавіч, намесьнік кіраўніка адміністрацыі, г. Гомель;
18. Копа Алёна Мікалаеўна, начальнік аддзела адукацыі, , г. Гомель;
19. Філімончык Таццяна Сьцяпанаўна, кіраўнік адміністрацыі, г. Гомель;
20. Шышкоў Міхаіл Антонавіч, намесьнік кіраўніка адміністрацыі, г. Гомель;
21. Стац Уладзімер Грыгоравіч, намесьнік кіраўніка адміністрацыі, г. Гомель;
22. Малы мікалай Іванавіч, намесьнік кіраўніка адміністрацыі, г. Гомель;
23. Жгірава Наталья Сяргеяўна, начальнік аддзела адукацыі, , г. Гомель;
24. Максіменка Васіль Міхайлавіч, старшыня райвыканкаму, Чачэрскі раён;
25. Буслаў Анатолій Яўгенавіч, 1-ы намесьнік старшыні райвыканкаму, Чачэрскі раён;
26. Несьцяровіч Пётр Васілевіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Чачэрскі раён;
27. Цеплякоў Мікалай Міхайлавіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Чачэрскі раён;
28. Жыжкевіч Грыгорый Аляксандравіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Чачэрскі раён;
29. Лендзянкоў Ігар Мікалаевіч, начальнік аддзела адукацыі, Чачэрскі раён;
30. Савіцкі Пётр Мікалаевіч, старшыня райвыканкаму, Жыткавіцкі раён;
31. Юманова Людміла Іванаўна, намесьнік старшыні райвыканкаму, Жыткавіцкі раён;
32. Гулоц Уладзімер Мікалаевіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Жыткавіцкі раён;
33. Быстрэнка Уладзімер Анатольевіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Жыткавіцкі раён;
34. Лукашэвіч Ганна Якімаўна, начальнік аддзела адукацыі, Жыткавіцкі раён;
35. Чарныш Мікалай Іванавіч, старшыня райвыканкаму, Буда-Кашалёўскі раён;
36. Кірыленка Вячаслаў Генадзевіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Буда-Кашалёўскі раён;

37. Шруб Анатолій Фёдаравіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Буда-Кашалёўскі раён;
38. Сівы Ігар Яраслававіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Буда-Кашалёўскі раён;
39. Ермакоў Аляксандр Генадзевіч, в/а намесьніка старшыні райвыканкаму, Буда-Кашалёўскі раён;
40. Жданава Тамара Аляксандраўна, начальнік аддзела адукацыі, Буда-Кашалёўскі раён;
41. Барысенка Валянцін Васільевіч, старшыня гарвыканкаму, г. Мазыр;
42. Белаш Вёдар Віктаравіч, 1-шы намесьнік старшыні гарвыканкаму, г. Мазыр;
43. Галюк Фелікс Фёдаравіч, намесьнік старшыні гарвыканкаму, г. Мазыр;
44. Клепчугіна Любоў Сьцяпанаўна, начальнік аддзела адукацыі, г. Мазыр;
45. Саўчык Міхаіл Уладзімеравіч, старшыня райвыканкаму, Мазырскі раён;
46. Бегляк Валянцін Іванавіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Мазырскі раён;
47. Шуцька Пётр Леанідавіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Мазырскі раён;
48. Вінаградава Ала Віктараўна, намесьнік начальніка аддзела адукацыі, Мазырскі раён;
49. Піліпец Віктар Іванавіч, старшыня райвыканкаму, Калінкавіцкі раён;
50. Міронаў Сяргей Мікалаевіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Калінкавіцкі раён;
51. Какора Мікалай Міхайлавіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Калінкавіцкі раён;
52. Пархоменка Ігар Іванавіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Калінкавіцкі раён;
53. Адаменка Яўген Браніслававіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Калінкавіцкі раён;
54. Клічкоўская Алёна Уладзіміраўна, начальнік аддзела адукацыі, Калінкавіцкі раён;
55. Астаповіч Мікалай Пятровіч, старшыня райвыканкаму, Петрыкаўскі раён;
56. Пілер Віталій Уладзімеравіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Петрыкаўскі раён;
57. Маісеў Аляксандр Фёдаравіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Петрыкаўскі раён;
58. Пількевіч Грыгорый Віктаравіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Петрыкаўскі раён;
59. Лазарчук Віктар Васільевіч, начальнік аддзела адукацыі, Петрыкаўскі раён;
60. Баранаў Аляксандр Васільевіч, старшыня райвыканкаму Рэчыцкі раён;
61. Атаманчук Віталій Генадзевіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Рэчыцкі раён;
62. Бурмістраў Уладзімер Іванавіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Рэчыцкі раён;
63. Максіменка Сяргей Аляксандравіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, Рэчыцкі раён;
64. Гадзюля Сьвятлана Мікалаеўна, начальнік аддзела адукацыі, Рэчыцкі раён;

г. Менск

1. Стражаў В.І., Рэктар БДУ, г. Менск;
2. Дукор Яўгеній Міхайлавіч, кіраўнік адміністрацыі Маскоўскага раёна г. Менску;
3. Бычкова Тацьцяна Аляксандраўна, начальнік ўпраўленьня адукацыі Маскоўскага раёна г. Менску;
4. Манюк Ларыса Васільеўна, галоўны прававы інспэктар Белпрафсаюзу работнікаў адукацыі і навукі, г. Менск;
5. Корзун Георгій Міхайлавіч, дырэктар УП „Унікаштмет БДУ”, г.Менск;
6. Макута Ігар Дзмітрыевіч, намесьнік дырэктара УП „Унікаштмет БДУ”, г.Менск;
7. Гільдэнберг Барыс Аркадзевіч, намесьнік дырэктара УП „Унікаштмет БДУ”, г.Менск;

8. Кісель Любоў Фёдараўна, старшыня прафкаму УП „Унікаштмет БДУ”, г.Менск;
9. Папова Тацьцяна, камендант корпусу па вул. Курчатава, 1, г. Менск;
10. Папкоў А.І., кіраўнік адміністрацыі Цэнтральнага раёна г. Менску;
11. Субакаў А.М., 1-ы намесьнік кіраўніка адміністрацыі Цэнтральнага раёна г. Менску;
12. Лагуновіч В.І., намесьнік кіраўніка адміністрацыі Цэнтральнага раёна г. Менску;
13. Навіцкі Д.Т., намесьнік кіраўніка адміністрацыі Цэнтральнага раёна г. Менску;
14. Буры М.М., намесьнік кіраўніка адміністрацыі Цэнтральнага раёна г. Менску;
15. Чэўкота І.С., начальнік аддзела ідэалягічнай працы адміністрацыі Цэнтральнага раёна г. Менску;
16. Ленкевіч А.Л., начальнік аддзела па справах моладзі адміністрацыі Цэнтральнага раёна г. Менску;
17. Сінякоў В.А., начальнік упраўленьня ўнутраных справаў Цэнтральнага раёна г. Менску;
18. Канзас Ю.Э., начальнік упраўленьня адукацыі Цэнтральнага раёна г. Менску;
19. Шокаў Уладзімер Ільіч, дэпутат палаты прадстаўнікоў РБ;
20. Яцук Аляксандр Сьцяпанавіч, дэпутат Мінгарсавету;
21. Кобрынскі М.Я., дэпутат Мінгарсавету;
22. Лукша Тацьцяна Віктараўна, дэпутат Мінгарсавету, дырэктар гімназіі-каледжа № 24;
23. Крэмка Людміла Рыгораўна, дэпутат Мінгарсавету

Школы г. Менску

1. Сямёна Ніна Аляксандраўна, намесьнік дырэктара гімназіі № 24;
2. Кісялёва Алена Аляксандраўна, намесьнік дырэктара гімназіі № 24;
3. Ільіна Яўгенія Рэмаўна, дырэктар СШ № 35;
4. Русакова Яўгенія Віктараўна, намесьнік дырэктара СШ № 35;
5. Канановіч Вольга Пятроўна, дырэктар педагагічнай гімназіі № 3;
6. Анціховіч Тацьцяна Віктараўна, намесьнік дырэктара педагагічнай гімназіі № 3;
7. Міцура Лілія Аляксееўна, дырэктар гімназіі–каледжу мастацтваў;
8. Міштоўт Алена Якаўлеўна, намесьнік дырэктара Мінскай гімназіі–каледжу мастацтваў;
9. Дэбэйка Рыма Валянцінаўна, намесьнік дырэктара Мінскай гімназіі–каледжу мастацтваў;
10. Кунцэвіч Ніна Мікалаеўна, дырэктар СШ № 79;
11. Алісёвіч Ларыса Аляксееўна, намесьнік дырэктара СШ № 79;
12. Сахадзе Ларыса Расьціславаўна, дырэктар СШ № 44;
13. Шац Жанна Валянцінаўна, намесьнік дырэктара СШ № 44;
14. Ціялава Волга Леанідаўна, намесьнік дырэктара СШ № 44;
15. Пахомава Лола Карлаўна, дырэктар СШ № 48;
16. Кока Алена Мікалаеўна, намесьнік дырэктара СШ № 48;
17. Аляксевіч Тацьцяна Ігараўна, намесьнік дырэктара СШ № 48;
18. Макарчук Валеры Рыгоравіч, дырэктар СШ № 218;
19. Дырэктар ВСОШ № 7;
20. Дырэктар гімназіі № 5;
21. Дырэктар гімназіі № 7;
22. Дырэктар СШ № 10;
23. Дырэктар СШ № 108;
24. Дырэктар СШ № 133;
25. Дырэктар СШ № 182;
26. Дырэктар СШ № 183;
27. Дырэктар СШ № 22;
28. Дырэктар СШ № 223;
29. Дырэктар СШ № 33;
30. Дырэктар СШ № 57;
31. Дырэктар СШ № 69;
32. Дырэктар СШ № 72;
33. Дырэктар СШ № 86;

34. Дырэктар СШ № 87;
35. Дырэктар школы інтэрната № 13;
36. Дырэктар школы інтэрната № 3.

ПАПЯРЭДЖАНЬНЕ ЧЫНОЎНИКАМ (4)

Сьпіс № 4

Расейскі імперыяліст нахабна лезе на Беларусь. Рэжым сваёй палітыкай русіфікацыі адчыніў сваю свабоду ўваход расейскай агентуры ва ўсе ўзроўні ўладных воргануў, якія гнуць расейскую палітыку.

Паважаныя сябры, дастаткова прачытаць артыкул „Стратэгія за Беларусію” (<http://www.archipelag.ru/geopolitics/partii/party/strategy-belorussia/?version=forprint>) аднаго з імперскіх „аналітыкаў”, нейкага С.Пераслегіна, каб зразумець наколькі важна для нас вярнуць нашу мову ў сям’ю, дзіцячы садок, школу, ВНУ, дзяржаўныя ўстановы, тэатры, кіно, газэты, тэлебачаньне і г.д. Мы мусім абараніцца ад шызафрэнічных плянаў „антрапатокам” перасяліць нас у Масковію, з Беларусі зрабіць эксперыментальную пляцоўку расейскіх сацыяльных эксперыментаў. Памятаем мы гэтыя „эксперыменты” нелюдыя з расейска-лужанскага НКВД.

Выказваем падзяку сябрам і прыхільнікам Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ за актыўную працу ў справе абароны нашай беларускай мовы. Прадаўжаецца рассылка чыноўнікам матэрыяла „Асіміляцыя – злачынства супраць чалавецтва”.

Папярэджаньне атрымалі:

Менскі гарадскі камітэт адукацыі:

1. Шчэрба Уладзімер Канстанцінавіч, старшыня камітэту адукацыі;
2. Злобіна Таццяна Уладзімераўна, намесьнік старшыні;
3. Харужая Таццяна Паўлаўна, начальнік аддзела дашкольнай і агульнай сярэдняй адукацыі;
4. Ястраб Таццяна Аркадзеўна, начальнік аддзела прафэсійнай адукацыі;
5. Турко Валерыі Паўловіч, начальнік упраўленьня сацыяльна-эканамічнага разьвіцьця;
6. Стрыгельскі Андрэй Валер’евіч, начальнік упраўленьня ідэалягічнай, сацыяльнай і выхаваўчай працы;
7. Герлоўская Рэма Пятроўна, начальнік арганізацыйна-прававага аддзела;
8. Хяхлова Зоя Анатольеўна, начальнік упраўленьня адукацыі;
9. Янушкевіч Таццяна Якаўлеўна, намеснік начальніка ўпраўленьня ідэалягічнай, сацыяльнай і выхаваўчай працы;
10. Балашова Галіна Фёдарэўна, начальнік аддзела ідэалягічнай і выхаваўчай працы;
11. Вераб’ёва Зінаіда Васільеўна, заведуючая сектара па ахове дзяцінства.

Акадэмія паслядыпломнай адукацыі:

12. Таўгень Алег Ігнацьевіч, рэктар;
13. Манастырны Андрэй Пятровіч, першы прарэктар;
14. Мікалаенка Галіна Іванаўна, прарэктар па навукова-мэтадычнай працы;
15. Глінскі Анатолій Аляксандравіч, дэкан факультэту;
16. Воблікава Людміла Іосіфаўна, дэкан факультэту;
17. Куранькова Валянціна Георгіеўна, намесьнік дэкана;
18. Логінава Іна Мікалаеўна, дэкан факультэту;
19. Янчук Уладзімер Аляксандравіч, дэкан факультэту;
20. Тарусава Людміла Георгіеўна, загадчыца кафедрай;
21. Голікава Жана Анатольеўна, загадчыца кафедрай;
22. Пупцаў Аляксандр Яўгенавіч, загадчык кафедрай;
23. Запрудзкі Мікалай Іванавіч, загадчык кафедрай;
24. Кошэль Ніна Мікалаеўна, загадчыца кафедрай;
25. Савасцёнак Пётр Мікалаевіч, загадчык кафедрай;

Берасьцейская вобласць

26. Наркевіч Юрый Іосіфавіч, старшыня райвыканкаму, г.Бяроза;
 27. Тарасюк Яўгеній Якаўлевіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, г. Бяроза;
 28. Панасевіч Канстанцін Віктаравіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, г. Бяроза;
 29. Чыж Мікалай Рыгоравіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, г.Бяроза;
 30. Карпенка Тамара Канстанцінаўна, старшыня раённага Савета;
 31. Курыловіч Аляксей Сяргеевіч, нач. аддзела адукацыі Бярозаўскага райвыканкаму;
 32. Ганчарка Іна Георгіеўна, нач. аддзела культуры Бярозаўскага райвыканкаму;
 33. Дзьвечок Міхаіл Сямёнавіч, старшыня гарвыканкаму, г.Белаазёрск;
 34. Курыловіч Мячаслаў Іванавіч, пракурор, г.Бяроза;
 35. Трухановіч Леанід Дзмітрыевіч, суддзя бярозаўскага раёна;
 36. Патапчук Іван Іванавіч, в.а. рэдактара газэты „Маяк”;
 37. Марчук Мікалай Мікалаевіч, старшыня сельскага выканкаму вёскі Пяскі;
 38. Аполька Міхаіл Міхайлавіч, старшыня сельскага выканкаму вёскі Сакалова;
 39. Макаранка Юрый Рыгоравіч, старшыня Малечскага сельскага выканкаму;
 40. Клейда Канстанцін Андрэевіч, ген.дырэктар УНП „Бярозабудматэрыялы”;
 41. Дудзік Уладзімер Андрэевіч, дырэктар Белаазёрскага энэргамеханічнага заводу;
 42. Корань Георгій Канстанцінавіч, дырэктар Белаазёрскай ГРЭС;
 43. Жуковіч Уладзімер Уладзімеравіч, дырэктар Бярозаўскага мясакамбінату;
 44. Папеня Уладзімер Рыгоравіч, дырэктар Бярозаўскага сыркамбінату;
 45. Хлябец Марыя Мікалаеўна, начальнік Бярозаўскага РУС (пошта);
 46. Пашкевіч Адам Мікалаевіч, начальнік Бярозаўскага РУС электрасувязі.
- ### Магілёўская вобласць
47. Батура Барыс Васільевіч, старшыня Магілёўскага аблвыканкаму;
 48. Льянкоў Валерыі Віктаравіч, начальнік упраўленьня ідэалягічнай працы Магілёўскага аблвыканкаму;
 49. Кулакоўскі Алег Аляксандравіч, начальнік упраўленьня адукацыі Магілёўскага аблвыканкаму;
 50. Сінкавец Анатоль Анатольевіч, начальнік упраўленьня культуры Магілёўскага аблвыканкаму;
 51. Мартыноўскі Уладзімер Васільевіч, начальнік аддзела па справах рэлігіі і нацыянальнасьці Магілёўскага аблвыканкаму;
 52. Маймусяў Аляксандр Сяргеевіч, нач. галоўнага упраўленьня юстыцыі Магілёўскага аблвыканкаму;
 53. Дарафеева Ірына Андрэеўна, нач. аддзела па справах моладзі Магілёўскага аблвыканкаму;
 54. Варонін Рыгор Аляксандравіч, упраўляючы справамі Магілёўскага аблвыканкаму;
 55. Панцохоў Уладзімер Іванавіч, старшыня Магілёўскага аблсавету.
- ### Гомельская вобласць
56. Апанасюк Леанід Міхайлавіч, старшыня райвыканкаму, г. Жлобін;
 57. Тума Уладзімер Мікалаевіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, г. Жлобін;
 58. Шолак Аляксей Сьцяпанавіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, г. Жлобін;
 59. Вярэйскі Андрэй Андрэевіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, г. Жлобін;
 60. Кастэйкаў Віктар Аляксеевіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, г. Жлобін;
 61. Садавадоў Анатоль Аляксеевіч, в.а. намесьніка старшыні райвыканкаму, г. Жлобін;
 62. Артамонава Людміла Іванаўна, начальнік аддзела адукацыі, г. Жлобін;
 63. Краўцоў Сяргей Мікалаевіч, кіраўнік адміністрацыі Чыгуначнага р-ну г. Гомеля;

64. Корсак Ігар Сцяпанавіч, першы намеснік кіраўніка адміністрацыі Чыгуначнага р-ну г.Гомеля;
 65. Кавалёва Наталья Віктараўна, нам. кіраўніка адміністрацыі Чыгуначнага р-ну г.Гомеля;
 66. Расказова Людміла Андрэеўна, нам. кіраўніка адміністрацыі Чыгуначнага р-ну г.Гомеля;
 67. Казімірава Ірына Раманаўна, нач. аддзела адукацыі Чыгуначнага р-ну г.Гомеля;
 68. Барадзінчык Іван Афанасевіч, кіраўнік адміністрацыі Цэнтральнага р-ну г.Гомеля;
 69. Філіпцоў Мікалай Акімавіч, першы намеснік кіраўніка адміністрацыі Цэнтральнага р-ну г.Гомеля;
 70. Слуцкая Наталья Іванаўна, намеснік кіраўніка адміністрацыі Цэнтральнага р-ну г.Гомеля;
 71. Гарбачоў Андрэй Аляксеевіч, намеснік кіраўніка адміністрацыі Цэнтральнага р-ну г.Гомеля;
 72. Ляўшунова Алена Фёдараўна, нач. аддзела адукацыі Цэнтральнага р-ну г.Гомеля;
- Менск**
73. Сідарэнка Андрэй Анатольевіч, дырэктар ЖРЭА Партызанскага р-ну;
 74. Новікаў Алег Пракопавіч, дырэктар УП „Рэмаўтадор” Партызанскага р-ну;
 75. Навічонак Уладзімер Лявонцьевіч, начальнік упраўлення ўнутраных справаў Партызанскага р-ну;
 76. Гайкова Жана Мікалаеўна, нач. аддзела па справах моладзі Партызанскага р-ну;
 77. Арцём’еў Віктар Барысавіч, нач. аддзела ідэалёгіі Партызанскага р-ну;
 78. Сеньнікава Лілія Барысаўна, нач. аддзела культуры Партызанскага р-ну;
 79. Герасімаў Аляксандр Міхайлавіч, адказны сакратар адміністрацыйнай камісіі Партызанскага р-ну;
 80. Гурын Аляксандр Уладзімеравіч, дырэктар упраўлення капітальнага будаўніцтва Партызанскага р-ну;
 81. Рафікава Гудзель Муніраўна, нач. аддзела прадпрыемальніцтва Партызанскага р-ну;
 82. Майораў Таццяна Генадзьеўна, нач. аддзела па працы са зваротамі грамадзянаў Партызанскага р-ну;
 83. Рэзкі Сяргей Уладзімеравіч, нач. аддзела гарадзкой гаспадаркі Партызанскага р-ну;
 84. Байкова Ніна Іларыёнаўна, нач. юрыдычнага аддзела Партызанскага р-ну;
 85. Каршуновіч П.І., старшыня суда Партызанскага р-ну;
 86. Аўдзейчык Аляксандр Мікалаевіч, нам. старшыні суда Партызанскага р-ну;
 87. Пыкіна Наталья Міхайлаўна, суддзя Партызанскага р-ну;
 88. Лебедзь Юрый Мікалаевіч, суддзя Партызанскага р-ну;
 89. Трубнікаў Мікалай Аляксеевіч, суддзя Партызанскага р-ну;
 90. Ціянкова А.В., суддзя Партызанскага р-ну;
 91. Качан А.В., суддзя Партызанскага р-ну;
 92. Барысёнак Анатолій Уладзімеравіч, суддзя Партызанскага р-ну;
 93. Пруднікава Алена Міхайлаўна, суддзя Партызанскага р-ну;
 94. Івашкова Валянціна Антонаўна, памочнік старшыні суда Партызанскага р-ну;
 95. Загадчык канцэлярыі па крымінальных справах суда Партызанскага р-ну;
 96. Загадчык канцэлярыі па грамадзянскіх справах суда Партызанскага р-ну;
 97. Пінчук Наталья Мікалаеўна, дырэктар СШ №33;
 98. Лізанец Лідзія Міхайлаўна, дырэктар гімназіі №7;
 99. Смагіна Ларыса Леанідаўна, дырэктар СШ №10;
 100. Селіванова Галіна Уладзімераўна, дырэктар пачатковай школы № 93;
 101. Койташ Станіслаў Балеслававіч, дырэктар СШ №217;

102. Гетманчук Галіна Іванаўна, дырэктар СШ № 6;
 103. Сысоева Вольга Мікалаеўна, дырэктар СШ №32;
 104. Мумніцкая, Марына Браніславаўна, дырэктар СШ № 158;
 105. Грыб Васіль Васільевіч, дырэктар СШ № 199;
 106. Стрэльнікава Тамара Міхайлаўна, дырэктар СШ № 16;
 107. Радкевіч, Людміла пятроўна, дырэктар СШ № 157;
 108. Медлева Галіна Іванаўна, завуч пачатковай школы № 200;
 109. Стрэмкоўскі Сяргей Пятровіч, загадчык аддзела адукацыі Фрунзенскага р-ну;
 110. Астапенка Валянціна Васільеўна, начальнік аддзела адукацыі Мінскага раёна;
 111. Рудзько Уладзімер Максімавіч, першы намеснік кіраўніка адміністрацыі Заводзкага р-ну;
 112. Пузач Яўген Віктаравіч, намеснік кіраўніка адміністрацыі Заводзкага р-ну;
 113. Бараноўская Людміла Мікалаеўна, намеснік кіраўніка адміністрацыі Заводзкага р-ну;
 114. Лугаўцоў Андрэй Леанідавіч, намеснік кіраўніка адміністрацыі Заводзкага р-ну;
 115. Кажамыя Сяргей Анатольевіч, кіраўнік справаў адміністрацыі Заводзкага р-ну;
- Горадзенская вобласць**
116. Шафарэвіч Аляксей Сцяпанавіч, старшыня Мастоўскага райвыканкаму.

ЗА РАЗМОВУ І ПІСАНЬНЕ ПА-БЕЛАРУСКУ БУДУЦЬ СУДЗІЦЬ, ШТРАФАВАЦЬ І САДЗІЦЬ

Дзеля гэтага беларусафобны рэжым (які зьнішчае беларускую мову, школу і культуру) прыдумаў свае правілы для беларускай мовы, якія хочучь увесці ў рэжымны закон. Раней гэта ўжо рабіў Сталін і сталіністы, якім, аднак, удалося пазьбегнуць пакараньня. Лукашыстам яго пазьбегнуць, усё ж, не ўдасца. Ідзе накапленне зьявагі і нянавісьці.

* * *

На „рускоязычных” парталах РБ ў сярэдзіне ліпеня зьявіліся паведамленьні пад тытулам „У беларусов будет новая мова”. Лукоўскія „палаткі” прагаласавалі за прыняцце чарговага русіфікацыйнага закону супраць беларускай мовы. Старшыня палатачнай камісіі „па адукацыі, культуры і навуцы” Ул. Здановіч камэнтуюць ў сёньнішні гэткі чарговы антыбеларускі закон „Аб правілах беларускай арфаграфіі і пунктуацыі”. Прадугледжаны штрафы за выкарыстаньне ў друку „тарашкевіцы”. Цяпер воргані будучы сачыць за тым, каб „белоруссы правильно выражалісь на своей мове”. Палатачны старшыня паабяцаў не караць Максіма Багдановіча за тое, што ён быў напісаў: „Цвяток радзімы васілька...” (па-беларуску, маўляў, будзе „кветка”). Цынічны „заканадаўца” з крывой усмешкай плавае, вядома, і ў акупацыйнай мове, але напэўна ён недзе чуў, што лексіка пазэіі значна багацей за штодзённую лексіку і падпарадкоўваецца іншым законам. Напрыклад, любімы русіфікатарамі А.С. Пушкін напісаў быў: „И тонут лодки рыбаей...” Як вядома, лоўца рыбы называецца „губар” толькі на славацкай мове. Па-расейску ён называецца „рыбак”. Аднак, Пушкін дзеля рыфмы выкарыстаў слова з пацінай стараславянскай даўніны, і ніхто за гэта не здзіраў з яго штраф. Праўда, гэта даўно было. А цяпер адчыняюцца такія магчымасьці, такія перспэктывы! Як казаў адзін гістарычны беларусафоб: „ножычкам бы вас всех, ножычкам”. Працэс ганьваньня і зьнішчэньня нашай мовы будзе спынены ў дзень краху антыбеларускага марыянеткавага рэжыму. Неадкруціцца.

Юрка Марозаў

4.

6.

5.

7.

8.

** (Усе фотографії розварту з Інтернет-старонкі радыё Свабода.)*

АНТЫБЕЛАРУСКІ АКУПАЦЫЙНЫ РЭЖЫМ

Часта фатаграфія можа больш і лепш сказаць пра зьяву, чым самы аргументаваны і падрабязны артыкул. На гэтым развароце паказваем фатаграфіі Менска, знятыя 25-га Сакавіка і 27-га ліпеня гэтага года. Два вялікія дні, два вялікія нацыянальныя сьвяты: Дзень Незалежнасьці і Дзень прыняцця Дэкларацыі аб суверэнітэце Беларусі. Вось жа як выглядаў Менск у гэтыя дні. Азначэньні кшталту „унутранная акупацыя”, „прамаскоўскі антыбеларускі рэжым” тут можна і не прамаўляць. Вось ён, гэты акупацыйны рэжым, перад вачыма!

9.

25-га Сакавіка на вуліцы выйшла каля адной тысячы менчан, каб адзначыць гэты дзень санкцыянаваным шэсьцем. Іх спаткалі дзесяць тысячаў міліцыянтаў, спэцназу, „амону”, унутраных войскаў. Яны запрудзілі вуліцы і прастору. Гэта была, на справе, дэманстрацыя рэжымных „гарылаў”, толькі ня ў гонар Беларускага сьвята, а супраць сьвята, з намерам яго здушэньня. (Фота 4-8).

27-га ліпеня на вуліцу і ў скверык Купалы выйшлі сорак дэманстрантаў. На іх кінулі тысячы міліцыянтаў „амону”, спэцназу, унутраных войскаў. (Фота 9-11). Менск аж пачарнеў ад іхняга чорнага адзеньня. На здымку нумар 11, калі прыгледзецца, відаць сярод іх і тры з паловай дэманстранты. Аднаго зь іх „амоны” ўжо хапаюць за руку.*

Мар'ян Ванькевіч

10.

11.

БЕЛАРУСКІЯ АДРАДЖЭНЦЫ АДЗНАЧЫЛІ ДЗЕНЬ НЕЗАЛЕЖНАСЬЦІ Ў МЕНСКУ

Беларускія адраджэнцы і сябры Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ адзначылі найвялікшае нацыянальнае свята – Дзень Волі – у цэнтры Менска.

А 12.00 людзі сабраліся ў сквэры насупраць Вялікага тэатра оперы і балета. Страх рэжыму перад беларусамі і нашай гістарычнай памяццю быў настолькі вялікім, што напярэдадні ўлады з усіх бакоў загародзілі помнік Максіму Багдановічу, што стаіць ў гэтым сквэры, сямю вялікімі аўтобусамі (загадалі турыстычным фірмам прыгнаць сюды свой транспарт). Але людзі ўсклалі кветкі да помніка вялікаму паэту і правялі мерапрыемства ў сквэрыку побач. Былі ўзнятыя нацыянальныя Бел-Чырвона-Белыя Сьцягі.

На пачатку хвілінай маўчаньня ўдзельнікі памянулі ахвяраў трагедыі, выказалі спачувальныя сьлямы беларускіх авіятараў, якія загінулі заўчора ў Самалі. Людзі заслухалі выступ сп. Зянона Пазьняка, Старшыні Беларускага Народнага Фронт „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ, „Набліжайма сьветлы час вольнай Беларусі”. Выступіў сп. Сяргей Папкоў, намесьнік старшыні Фронту і Партыі. Ён казаў пра неўмярочы подзвіг многіх пакаленьняў нашага народу, якія змагаліся за волю і незалежнасьць Бацькаўшчыны. Вера ў нашу праўду і нацыянальную ідэю прывяла беларусаў да аднаўленьня сваёй дзяржаўнай незалежнасьці ў 1918-м а потым – у 1991 годзе.

Перамагае той, хто змагаецца. Вораг баіцца таго, хто змагаецца. Будучыня ёсьць у таго народу, які аб’ядноўваецца ў салідарнай барацьбе супраць акупантаў і захопнікаў. Прамаскоўскі рэжым прагне, дыктатура ня мае перспэктывы. Будучыня – за вольнай і незалежнай Беларусью. Рэжым ня выратуецца здушэньнем беларускай моладзі, бандыцкай русіфікацыяй і разбурэньнем нашай культуры і мовы. Беларусь – у нашых душах, таму Адраджэньне адбываецца ўжо цяпер, нягледзячы на змрочны шабас, які ладзяць рэжымныя бонзы. Ня верма імітатарам, якія сёньня павялі людзей далей ад цэнтру сталіцы, запрасілі на свае „мітынгі” „дарагіх гасцей” з Масквы, што называюцца „дэмакратамі”, але яны ў каторы раз хочучь „інтэграваць Беларусь у Расею – толькі без Лукашэнкі”. Дэманстранты праспявалі гімн „Магутны Божа”. Потым грамада прайшла па вул. Багдановіча і Харужай да плошчы Якуба Коласа, усклалі кветкі да помніка песьняру і сьпявалі „Магутны Божа”. Завяршылася мерапрыемства на Вайсковых могілках. Там людзі ўсклалі кветкі да магілаў Янкі Купалы і Якуба Коласа, чыталі вершы песьняроў, сьпявалі гімны „Магутны Божа” і „Мы выйдзем шчыльнымі радамі”.

Валеры Буйвал

Інфармацыйная камісія Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ

ТОЛЬКІ НАПЕРАД

(Выступ на травеньскім Сойме Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ)

Зьвяртаю ўвагу Сойму на характарыстычную прыкмету, якая выяўляецца вельмі выразна цяпер у беларускім грамадстве – узмацненьне антыбеларускай палітыкі. Здавалася б, пасля нафта-газавага канфлікту з Масквой і філіпікаў супраць Пуціна рэжым мусіў бы ўнесці нейкую карэктыву ва ўнутраную палітыку на карысьць нацыі. Нічога падобнага, якраз з дакладнасьцю да наадварот. Рэзка ўзмацніўся перасьлед беларускай школьнай і навучэнскай моладзі за беларускую мову і беларускія погляды, выявілася, што ў школах існуе сістэма сексотаў сярод настаўнікаў, якія адсочваюць ідэёвых беларусаў і даносяць на вучняў у КГБ. Маладых людзей цяпер арыштоўваюць за нацыянальныя патрыятычныя погляды, рыхтуюць суды пад выглядам „за ўдзел у незарэгістраванай арганізацыі”.

Дабіваюць важнейшую сфэру нацыянальнага жыцьця – вялікую беларускую літаратуру і арганізацыю пісьменьнікаў. У гэтым годзе быў ліквідаваны і забаронены Літфонд – важная і апошняя структура, якая трымала пісьменьнікаў. Пазбаўляюць памяшканьня апошнія беларускія арганізацыі (ТБМ, „Бацькаўшчына” і інш.). У тры разы падвысілі аплату за творчыя майстэрні беларускім мастакам. А гэта значыць, што большая частка зь іх ужо ня зможа займацца творчасцю. Наступ на ўсё беларускае актывізаваўся асабліва за апошнія паўгода, і мы бачым, што ён мае ня толькі сістэмны характар як выяўленьне агульнай антыбеларускай стратэгіі, але разьвіваецца таксама па макрашляхах, гаворачы іхнай расейскай тэрміналёгіяй, – „даходзіць да кожнага чалавека”.

Я зноў акцэнтую ўвагу на тым, што нафта-газавы канфлікт Лукашэнкі з Масквой і ўся палітычная рыторыка, якую ён выклікаў па сёньняшні дзень, ня маюць прынцыповага характару і не зьмяняюць кардынальную маскоўскую і лукашыцкую палітыку, накіраваную на вынішчэньне беларускай нацыі. Заўважце таксама, што ў Расеі Лукашэнку падтрымліваюць самыя крайнія, шавіністычныя і пракамуністычныя сілы.

У чым жа тады пытаньне, могуць сказаць. А пытаньне тут якраз вечнае беларускае. Вынішчэньне нацыянальна цёмнага грамадства і нацыянальна-неразвітых эліт заканчвалася вечным беларускім пытаньнем на краі курапацкай ямы: „За што?” Балышыня беларускага грамадства ўжо стагоддзі вечна нічога не разумее. А вопыт папярэдніх не засвойваецца наступнымі, бо ў нацыянальна-дэфармаваным грамадстве катастрофічна абніжана памяць.

У гэтай сітуацыі ёсьць толькі адзін выхад і толькі адно дзеянне – дапамагчы ўсьвядоміцца і дапамагчы зразумець. Крытыкаваць такое грамадства бессэнсоўна. Гэта тое ж самае, што крытыкаваць і крычаць на хворага за хваробу. Таму людзі, якія абзываюць народ за тое, што ён нечага не разумее, самы нічога не разумеюць. Як правіла, гэта ня ёсьць адраджэнцы.

Калі нацыю вынішчаюць, тады мова, асьвета, адзеньне і нават акцэнт у мове робіцца для нішчыцеляў палітыкай. У выніку людзей перасьледуюць за натуральнае права. Перасьлед за натуральнае права – аснова ўсялякага масавага ўціску, этнацыду і генацыду, што зьяўляецца злачынствам супраць чалавецтва. Каб зьмікшыраваць нацыянальную прычыну рэпрэсіяў, апартуністы ад разбурэньня прыдумалі „правы чалавека” – перавод масавага злачынства і масавага характару вынішчальнай палітыкі ў сфэру індывідуальнасьці асобы, і пазбаўленьня такім чынам людзей нацыянальнай кансалідуючай базы ў змаганьні за абарону народа і нацыянальнай культуры.

З апартуністычным лёзунгам „правоў чалавека” мы разабраліся даўно, яшчэ калі ганьбілі нішчылі Беларускае Адраджэньне, але нам істотна зразумець, што і тут патрэбная нацыянальная асьвета, каб спыніць бесперашчоднае аббалванваньне людзей, асабліва маладых.

Цяперашняе нацыянальнае разьвіцьцё беларускага грамадства можна ацаніць як крок наперад – два ў тыл. Гэта дрэнна. Але не апускайма рук, бо вельмі важна, каб быў бы гэты крок наперад. Лёгіка змаганьня рана ці позна прыводзіць да зьмены гэтай парадэгмы павольнага знішчэньня, спыняюцца крокі ў тыл і застаюцца толькі наперад.

Зянона Пазьняка

Старшыня Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ

13 траўня 2007 г.

ЧЭРВЕНЬСКІ СОЙМ

10 чэрвеня сёлета ў Менску адбыўся чарговы Сойм Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ. Сойм заслухаў выступ сп. Зянона Пазьняка, Старшыні Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ, – „Гэта шлях беларускі” (публікуецца). З дакладам выступіў таксама сп. Юры Беленькі, выканаўца абавязкаў старшыні ў Беларусі Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ.

цяянскай Партыі – БНФ. У дакладзе прагучала інфармацыя аб становішчы ў Беларусі. З усяе краіны паступае інфармацыя пра цяжкія праблемы ў эканоміцы і фінансах нашай краіны. Паўсюль адбываецца захоп (пад выглядам „пакупкі“) беларускіх прадпрыемстваў расейскім імперскім капіталам. Блізкія да рэжыму асобы ў апошнія месяцы актыўна бяруць крэдыты ў банках, чакаюць выбуху інфляцыі. Да гэтай катастрофы вядзе эканоміку краіны прарасейская антынацыянальная палітыка ўладаў.

Вынікі нядаўняга „кангрэсу“ прарасейскай „аб’яднанай апазіцыі“ сведчаць пра імкненне варожых Беларусі сілаў дэзарыентаваць людзей, перш за ўсё моладзь, і завесці ў тупік сацыяльны і палітычны пратэст. Масква ня хоча мець нават ілюзорнай апазіцыйнай структуры, таму на „кангрэсе“ быў праведзены раскол, быў адсунуты ад „лідэрства“ Мілінкевіч і ўтвораны дзве асноўныя групы. Ворагі Беларусі разумеюць, што менавіта моладзь зьяўляецца найбольш небяспечнай для рэжыма сілай. Нават падчас „кангрэсу“ моладзь абсвистала прафэсара Ю. Хадыку, адэкватна ацаніўшы ягоную фальшывую натуру. Каб адлучыць ад адраджэнскай працы маладых, псэўдаапазіцыя і тыя, што стаяць за ёй, прыдумалі для моладзі „новыя прыярытэты“. Гэта не барацьба за беларускую мову, культуру, не абарона нашай дзяржавы ад расейскай агрэсіі. „Прыярытэты“ падстаўных дзеячаў вызначаны як „дэмакратыя“ і „правы чалавека“. Антыбеларускія сілы вярнуліся да становішча 1988-90 гадоў, калі толькі пачыналася барацьба за незалежнасць Беларусі. Яны не прыдумалі нічога новага. Неабходна весці асьветніцкую працу, тлумачыць людзям подласць і падступнасць гэтай палітыкі, вызначаць сапраўдныя нацыянальныя інтарэсы і прыярытэты.

Выступілі сябры Сойму з розных рэгіёнаў краіны. Апошнім часам актывізавалася агентура, прадстаўнікі адміністрацыі рэжыму і афіцэры КГБ РБ (нават палкоўнікі, якіх часам ведае мясцовае насельніцтва). Яны дзеляцца з людзьмі „давернай інфармацыяй“: кажуць, што „пара мяняць Лукашэнку, ён усё заваліў, трэба некага новага“ і г.д. Цалкам верагодна, што такім чынам на дыктатара здзяйсняецца ціск, каб ён быў больш уступлівым у здачы дзяржаўнай маёмасці і самой дзяржавы. На прадпрыемствах па ўсёй краіне адміністрацыя папярэджвае работнікаў аб вялікіх скарачэннях у недалёкай будучыні. Разбураецца вытворчасць, на многіх прадпрыемствах не хапае нават грошай на выплату заробкаў. Рэнтабельнасць прадпрыемстваў не перавышае 10-15%.

Грантаўская псэўдаапазіцыя зрабіла ў некалькіх месцах правакацыйныя выступы. Напрыклад, у Навалукомлі правакатары ад грантаўскіх структураў казалі школьнікам-падлеткам, што „можна зарабіць грошай і папрагтаставаць без усялякай небяспекі“. Маладых паслалі размалёўваць горад надпісамі „За свабоду“ і расклеіваць налепкі з прапагандай за Мілінкевіча. Зразумела, што міліцыя і спэцслужбы імгненна захапілі маладых, арганізавалі „зачысткі“ у навучальных установах. Бацькі падлеткаў праклінаюць гэтую „апазіцыю“, правакатары задаволены. Паўсюль паўтараецца тая ж самая правакацыйная мадэль псэўдаапазіцыі, якая без сэнсу падстаўляе беларускую моладзь пад удар і спрабуе прызвычаіць яе да карупцыі. Трэба супрацьпаставіць гэтай разбуральнай дзейнасці асьветніцкую працу ва ўсіх рэгіёнах краіны, не дапусціць, каб фальшывыя зазывалы зб’есцілі нашу моладзь.

Інфармацыйная камісія Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне“ і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ. (В. Буйвал). 10 чэрвеня 2007 г.

ГЭТА ШЛЯХ БЕЛАРУСКІ

(Выступ на чэрвеньскім Сойме Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне“ і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ)

Я спынюся на трох тэмах істотных для нашага асэнсавання.

1. Найперш трэба адзначыць правільнасць нашай нацыянальна-асветніцкай пазыцыі і дзейнасці. Правільныя яе прыярытэты ў гэтых абставінах. Мы бачым канкрэтныя вынікі і разумеем, што гэта вынікі таксама нашай

сцьпілай працы. Існуе накірунак у працэсах, ацэнкі і тэрміналогія Адраджэньня. Існуе кампас, ёсць тыя, што не асьлепілі, тыя, што ідуць. Па зразумелых прычынах вялікая справа не вырастае яшчэ ў масавую зьяву, але пазначае тэндэнцыю, нацыянальны вольны рух. І гэта адзінае, што ёсць, – жывое. І на гэтае адзінае жывое кінуты зараз усе рэпрэсіўныя сілы антыбеларускага рэжыму.

У нацыянальна-дэмакратычным змаганні за волю і дзяржаўную будучыню Беларусі цяжкасці і праблемы ўзнікаюць не ад таго, што чалавек не разумее, а ад таго, што ён сябе не ўсвядомляе часткай агульнага цэлага нацыі. Разуменне практычна нічога не дае, калі няма сьведамасці. Нацыянальна сьведомы чалавек разумее і арыентуецца сам.

2. Палітыка і пазыцыя антыбеларускага рэжыму не змянілася ні ў чым у прынцыпе, але набывае што раз больш агрэсіўны антыбеларускі накірунак. Дзеянні па вынішчэнні ўсяго беларускага цяпер рэпрэсіўна ўзмацняюцца. Асабліва накірунак вынішчэння – дзеянні супраць беларускіх нацыянальна-культурных інстытутаў і арганізацыяў і рэпрэсіі супраць нацыянальна актыўнай беларускай моладзі.

Насіленне дзеянняў па вынішчэнні беларускага ў Беларусі сведчыць пра тое, што Масква-Лубянка адчайна хоча пераламаць сітуацыю ў Беларусі перад прэзідэнцкімі выбарамі ў Расіі.

У тактычным выяўленні рэжым Лукашэнкі заняў вычакальную пазыцыю напярэдадні расейскіх выбараў, закінуўшы там якар на выпадак малаверагодных пераменаў.

Трэба ўлічваць, што дэмакратычныя сілы ў Расіі практычна адсутнічаюць. Тое слабое дэмакратычнае „квазі“, якое існуе, стаіць там выключна на імперскіх пазыцыях. Любыя перамены (ці неперамены) у цяперашняй Расіі ня пойдучы на карысць Беларусі. Гэта істотна разумець у нашым змаганні з акупацыйнай палітыкай.

3. У апошні тыдзень траўня была праведзена карэктывіроўка псэўдаапазіцыі на кангрэсе гэтай спецыфічнай зьявы. Кангрэс падсумаваў праект „Выбары-2006“. (Назва ўмоўная, але гэта той лубянска-крамлёўскі праект групы Паўлоўскага). Фармальна канстатавана, што Мілінкевіч, як і Казулін цалкам выканалі сваю ролю ў гэтым праекце і павінны адыйсці. Гульня ў „лідары“ цяпер Маскве ўжо не патрэбна. Яна не збіраецца таксама ўмацоўваць гэтую „апазіцыю“ і ператвараць яе ў нейкую фармальную сілу ў міжчасці, гэта значыць тады, калі Маскве няма ў ёй патрэбы.

Кангрэс засведчыў умацаванне і перавагу адкрыта прамаскоўскіх і пралевых удзельнікаў, якіх выбралі ў калектыўныя кіраўнікі псэўдаапазіцыі (С. Калякін, А. Лябедзька, В. Вячорка і прадстаўнік А. Казуліна).

У гэтай апазіцыі асабліва нікчэмным выглядае прысутнасць прадстаўніка „прагматычнага БНФ“ побач з камуністамі, якія супраць беларускай мовы, за СССР і „з’яднанне“ з Расеяй. Не кажам ужо пра іхнюю „гісторыю“ і ролю ў беларускай гісторыі.

Псэўдаапазіцыя адмовілася ад „лідара“, якога год-два таму ёй стварылі зь нічога. Але насыражовае той факт, што адпрацаваны лідар пачаў выяўляць недвухсэнсоўную схільнасць узначаліць Беларускі нацыянальны маладзёвы рух (заявіў нават, што ўступае ў Малады Фронт). Можна сказаць дакладна, што калі Мілінкевіч атрымае магчымасць уплываць і накіроўваць Малады Фронт, справа не абмяжуецца „мобшмобамі“. Праз нейкі час рух загоняць у сьляпы завулак і ён рассыпецца на дробныя часткі.

Увогуле, мы недаацэньваем гэтага функцыянера, ашукаўшыся яго ціхім голасам і мяккацэлай усмешачкай. У 90-х гадах, калі яго накіравалі з высокай намэнклятурнай пасады „у дэмакратыю“ ачольваць „рэсурсны цэнтр“ і арганізацыю „Ратуша“, менавіта ягоная „рэсурсная“ дзейнасць найбольш паспрыяла вытоптванню самай моцнай гарадзенскай арганізацыі БНФ і падрыхтавала там раскол Фронта. У 2001 г. ён узначаліў каманду Домаша, якога „адпаведныя сілы“ (будзем так казаць) выставілі адмыслова супраць старшыні БНФ. Праект крамлёўскай групы Паўлоўскага ў 2006 годзе ён выканаў вельмі добра і па „планцы“ і па выгасанні пратэстных настрояў (тое ж самае і ў гэтым годзе – 25 сакавіка, прапановы супрацоўніцтва з Лукашэнкам, падтрымка расейскай палітыкі ў Беларусі і г.д.). Мілінкевіч аказаўся значна больш

плывучым, чым Казулін, які, трапіўшы з ходу ў маскоўскую палітыку, відаць, па прасталінейнасці сваёй, ня ведаў, што пасля выканання працы, лубянцы ніколі не ўзнагароджваюць „працоўных энтузіястаў”, а выкідаюць іх прэч, пакідаюць на волю лёсу альбо знішчаюць (гледзячы, што хто рабіў).

Сумнае ў гэтых гісторыях яшчэ й тое, што, трапіўшы ў турму, такія беларусы ніколі не разумелі, чаму яны туды патрапілі, а, выйшаўшы з турмы, ня здольныя былі зрабіць рэальных высноваў. Бо, паўтараю, разуменьне рэчаіснасці і ўлучэнне ў нацыянальную палітыку прыходзіць не адразу і не ад інфармацыі, а ад нацыянальнай сьведомасці.

Коротка пра ідэалёгію падстаўной апазыцыі. Яе ідэалёгія ёсць „непрадрашэнства” (мабілізацыя розных пратэстных сілаў толькі на бліжэйшым мэце). Непрадрашэнства як тактычная імперская ідэалёгія была распрацавана расейскімі дэмакратамі-шавіністамі яшчэ ў пэрыяд паміж 1-й і 2-й Сусветнымі войнамі. Рускія эмігранты імкнуліся аб’яднаць усіх уцекачоў з СССР на барацьбу з бальшавізмам, не вызначаючы (не прадрашаючы), што будзе пасля перамогі. У той жа час погляды антыбальшавікоў-расейцаў і антыбальшавікоў украінцаў, беларусаў, грузінаў, армянаў, эстонцаў і г.д. на тое, што будзе з паслябальшавіцкім СССР, істотна розніліся. „Не прадрашаючы”, рускія „дэмакраты-эмігранты” хацелі загрэбсці жар чужымі рукамі. Разам распраўляюцца з бальшавізмам, а потым ужо ў сваёй „единой и неделимой” разьбірацца з народамі.

Сутнасць беларускай драмы добра вядомая – гэта імкненне імперскай Расеі падпарадкаваць і захапіць Беларусь, выкарыстоўваючы антыбеларускі рэжым Лукашэнкі (які Масква ж і стварыла). І што цікава, Масква гаворыць пра свае намеры адкрыта, камуфлюючы толькі для выгляду сваю агрэсіўную пазыцыю разважаннямі пра „інтэграцыю”, „увядзеньнем расейскага рубля” на Беларусі, стварэннем „саюзнага государства” і таму падобнай эўфэмістычнай лухтой. Але псэўдаапазыцыя зусім не „змагаецца” з палітычнай агрэсіяй Расеі, з пагрозай незалежнасці Беларусі, вынішчэннем беларускай культуры і беларускага нацыянальнага жыцця. Яны выступаюць толькі супраць дыктатуры Лукашэнкі. Яны змагаюцца за правы чалавека пад акупацыяй (а не супраць акупацыі). І нават ездзяць пры гэтым у Маскву па „дапамогу”. Маўляў, давайце звалім Лукашэнку, а што будзе потым – потым і разьбярэмся. Што „потым”, ніхто зь іх і ня думае, бо Масква яшчэ ня вырашыла. Нават само „непрадрашэнства” тут фальшывае і несамастойнае, пазыцыя поўная абсурду і імітацыі.

Усё нібыта будзеца на антылукашызме, на бліжэйшай задачы, на змаганні не з ворагам, а з інструмэнтам ворага (бо лукашыцкі рэжым ёсць інструмэнтам антыбеларускай палітыкі).

Захад, як і ў XX стагоддзі, заўсёды падтрымліваў непрадрашэнства расейскага імперыялізму, этнацыду беларусаў, палітычнай агрэсіі Расеі – сутнасць канфлікту ён ва ўпор ня бачыў і не хацеў бачыць, бо гэта не адпавядала ягоным інтарэсам. Непрадрашэнская квазіпазыцыя выгадная і Захад, і Маскве.

Гэтакую расейска-лубянскую тактыку добра разумелі на Беларусі нацыянальныя палітыкі і ў прыватнасці Беларускі Народны Фронт. За часы змаганьня з камунізмам расейска-лубянская агентура таксама лезла ў Фронт і імкнулася пасадзіць усіх на непрадрашэнскага каня. Маўляў, трэба зваліць КПСС, а потым будзем гаварыць пра суверэнітэт, бо трэба, маўляў, усім аб’яднацца супраць таталітарызму і ня трэба „выпячываць сёйчас беларускі язык”, „ради единства всех сил” і г.д.

Але тады ў іх гэты дохлы нумар не прайшоў, мы павытурвалі ўсіх тых Якавенак, Акулавах, Жураўлёвых і іншых разам зь іхным „единством сил”, бо разумелі, што абазначае для беларусаў уся гэтая прымітыўная дэмагогія. У выніку мы спынілі дзейнасць КПСС і здабылі незалежнасць нягледзячы на тое, што ў тых нашых умовах гэта межавала з цудам.

Беларусам трэба добра разумець, што ў кантэксце нацыянальнага змаганьня і Адраджэння Беларусі раскол Беларускага Народнага Фронт, „Адраджэнне”, спакуса на грошы ды на гранты часткі фронтаўскіх людзей, прыняцця імі дэмагагічнага лезунга „адзінства ўсіх сілаў” на пазыцыях „непрадрашэнства” – усё гэта было якраз той здрадай, якая вызначыла

на сённяшні дзень нікчэмны нацыянальны лёс Беларусі, стан балючасці пэрманэнтнага сораму за тое, што адбываецца.

Тым, хто аналізуе падзеі, варта памятаць аксіёмы і тэарэмы, даказаныя вопытам. Людзі, якія прыходзяць у нацыянальную палітыку, у агульную нацыянальную справу, могуць толькі аддаваць, ахвяравацца сваім часам, сваёй сілай і інтэлектам, сваімі сродкамі, сваёй працай. Іншага тут ня можа быць. Нацыянальная дзяржава, нацыянальная свабода ствараліся толькі такімі людзьмі і толькі такім спосабам. Выключэнняў няма. Каб атрымаць урадаў, трэба аддаваць і ведаць булучыню. Затое, калі прыходзіць урадаў (вольная нацыянальная дзяржава), кожны атрымлівае гарантыі і магчымасці (у тым ліку і тыя, што не давалі).

Людзі, што хочуць зрабіць, мець выгаду на нацыянальнай палітыцы, на змаганні за волю ды на адраджэнні – паразіты, патэнцыяльныя карупцыянэры. Гісторыя посткамунізму і посткаляніялізму гэта яскрава ілюструе (я не кажу ўжо пра Афрыку).

Ёсць шлях да волі і незалежнасці, Гэты шлях ляжыць адначасна праз галаву і сэрца. Беларусы яго альбо пройдуць – альбо ня пройдуць. Будуць – альбо ня будуць. Я думаю – будуць, бо ідзем. Засталося толькі прайсці.

Зянон Пазыняк

Старшыня Беларускага Народнага Фронт, „Адраджэнне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ

10 чэрвеня 2007 г.

ВЫНІШЧЭНЬНЕ

Глыбокае: хто спрабуе русіфікаваць адзіную беларускамоўную школу?

Адзіная ў райцэнтры Глыбокае на Віцебшчыне беларускамоўная школа мусіць цяпер ствараць клясы на расейскай мове. Гэта пры тым, што дзьве іншыя школы ў горадзе – расейскамоўныя. І тыя не запоўненыя цалкам.

Начальнік Глыбоцкага РАНА адказвае: „Гэта робяць асобныя людзі. Нават не жыхары Глыбокага. Некалькі чалавек такіх”.

Зноў цікаўлюся: „Чаму гэтыя людзі не вядуць сваіх унукаў у рускамоўныя школы?”

„Эх, дык я вось ня ведаю...”, – адказвае загадчык Глыбоцкага РАНА Раман Тарасевіч.

Хто падбухторвае жыхароў Глыбокага да зрусіфікаваньня беларускамоўнай школы? Разважае маці першаклясьніцы Тацяна Смотнік:

„Адзін дзядуля – начальнік Гандлёвай палаты. Другі – дэпутат у абласным савеце. Таксама й тыя, чыя бацькі ў Менску і Віцебску займаюць добрыя пасады, вырашылі, што іхныя дзеці не павінны ведаць беларускую мову. Запрашалі: „Давайце збіраць подпісы!” Мне прапаноўвалі. Але я адразу адмовілася. Пры мне яшчэ некалькі чалавек адмовіліся. Мы жывем у Беларусі, і нашы дзеці павінны добра ведаць родную мову”.

У Міністэрстве адукацыі паведамлілі, што колькасць беларускамоўных школаў перад пачаткам навучальнага году скарачаецца яшчэ на 5 працэнтаў. Гэта больш за 80 школаў.

Пазыцыя Дзярждэпартаменту ЗША

6 – га сакавіка Дзярждэпартамент ЗША апублікаваў чарговую справаздачу аб выкананні правоў чалавека ў сьвеце. Прапануем вашай увазе пераказ найбольш важных палажэнняў разьдзела справаздачы, прысьвечанага Беларусі.

Расейская і беларуская мовы маюць аднолькавы юрыдычны статус, аднак на практыцы ўлады пераважна ўжывалі расейскую мову. Беларускай мовай карыстаецца нязначная колькасць

дзяржаўных функцыянераў і афіцыйных публікацыяў. Паводле стану на 1 верасня Міністэрства адукацыі загадала, каб усё выкладанне ў 10-х і 11-х класах расейскамоўных школаў вялося па-расейску.

Раней і ў расейскамоўных і ў беларускамоўных школах выкладанне гісторыі і геаграфіі Беларусі, а таксама беларускай мовы і літаратуры вялося на беларускай мове. З пратэстам супраць гэтага рашэння выступіла Таварыства беларускай мовы. Пазьней міністэрства дазволіла паасобным школам самім прымаць рашэнне аб мове выкладання. Аднак як расейскамоўныя, гэтак і беларускамоўныя школы атрымалі новыя падручнікі па гісторыі і геаграфіі Беларусі для 10-х і 11-х класаў па-расейску.

Ультранацыяналістычныя групы і кінгады, якія складаюцца з этнічных расейцаў, цкавалі людзей, якія спрыяюць развіццю беларускай нацыянальнай культуры, і наносілі шкоду іх маёмасці. З красавіка невядомай асобы прыляпілі ўлёткі і эмблемы расейскай ультралевай Нацыянал-большавіцкай партыі пры ўваходзе ў сядзібу Таварыства беларускай мовы імя Францішка Скарыны. У чэрвені кіраўніца Віцебскага аддзялення АГП атрымала ліст ад РНЕ з пагрозай асабістай расправы, калі яна ня спыніць сваю апазыцыйную дзейнасць. 16 жніўня актывісты апазыцыйнай Партыі БНФ знайшлі пры ўваходзе ў сядзібу партыі макет выбуховай прылады з эмблемай РНЕ, якая нагадвае свастыку, і з пачкам улёткаў РНЕ. РНЕ заявіла, што не падклала макет прылады. Таксама ў жніўні незалежная газета „Віцебскі курьер” атрымала ліст ад лідэраў РНЕ з пагрозай дамагацца закрыцця газеты.

Міжнародная супольнасць выказвала сваю заклапочанасць

Сацыяльна-бюджэтная палітыка прамаскоўскага рэжыму ў Беларусі накіраваная фізічнае выміранне беларускай нацыі.

Паводле штогадовай справаздачы ААН, у якой падсумоўваюцца вынікі росту насельніцтва і робяцца прагнозы на бліжэйшае паўстагоддзе, Беларусі пагражае імклівае скарачэнне насельніцтва. Краіна на трэцім месцы ў свеце па выміранні насельніцтва. І, як прагназуюць спецыялісты, да 2050 году насельніцаў Беларусі ад цяперашніх 9 мільёнаў 698 тысяч застанецца 6 мільёнаў 960 тысяч. Чаму тэмпы нараджальнасці ў Беларусі адны з самых нізкіх у Еўропе?

За першае паўгоддзе 2007 году ў Беларусі нарадзілася амаль 50 тысяч немаўлят, што на 8% болей параўнальна з такім жа пэрыядам 2006-га. Аднак дэмографія прагрэс мала сучаснае: за той жа час у краіне памерла 69 тысяч чалавек.

Дзеці – як сямейная „катастрофа”

Як кажуць прадстаўнікі арганізацый у справе абароны правоў шматдзетных сямей, дзяржаўная палітыка не спрыяе падвышэнню нараджальнасці. Дапамога, выплачваная на народжанае дзіця, не кампенсуе выдаткаў на яго харчаванне, вопратку і дагляд. Ад 1 чэрвеня 2007-га памер дапамогі за нараджэнне першага дзіцяці падвышаны да 924 тысяч рублёў (у эквіваленце 450 даляраў). Людзкія страты, як на вайне

У Нямеччыне ад 1 студзеня 2007 году сем’і, у якіх нараджаецца другое дзіця, атрымліваюць 25 200 эўра (за першае дапамога складае 9 тысяч эўра). У суседняй Украіне ад наступнага году сем’і будуць атрымліваць 15 тысяч грыўняў за нараджэнне кожнага другога і наступнага дзіцяці – а гэта тры тысячы даляраў. У Расеі на жанчыну, якая нарадзіла дзіця, фармуецца так званы базавы мацярынскі капітал – 250 тысяч рублёў (10 тысяч даляраў).

Паводле радыё Свабода

10 жніўня 2007

„ПРА ШТО СЪВЕДЧЫЦЬ ГАЗАВАЯ АТАКА?”

Сяргей Навумчык з Прагі. Стуацыю вакол апошняга „газавага канфлікту” паміж Беларусіяй і Расеяй камэнтуе старшыня Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі Беларускага Народнага Фронту Зянон Пазыняк.

Пазыняк: „Цяперашняя „газавая атака” звязаная з праблемай захавання ўлады КГБ у Расеі, і найперш асабіста Пуціна, у сувязі з заканчэннем яго кадэнцыі і новымі выбарамі. У канцы мінулага году Расея змяніла тактыку. Цяпер яна практыкуе атаку замест „пакрокавай палітыкі”, ці „пакрокавай інтэграцыі”, як увесь час казалі. Сутнасць гэтай новай тактыкі – атрымаць хуткую перамогу, ці хаця б посьпехі на „беларускім фронце”. Гэта значыць – запалохаць Лукашэнку, загнаць яго ў кут і прымусяць расплочвацца нацыянальнай маёмасцю. А ў рэшце рэшт падпісаць нейкую фармальную паперу аб „інтэграцыі”, ці хаця б дэкларацыю альбо акт аб намерах, які даў бы падставу для маніпуляцыі з трэцім тэрмінам Пуціна. З гэтай тыпова кагэбісцкай стратэгіяй звязана і змена кіраўніцтва КГБ у Менску, задача якога – хутка задушыць парасткі нацыянальна-вызвольнага супраціву ў Беларусі.

Лукашэнка ўжо даўно не валодае стратэгічнай палітыкай унутры краіны. Хоць знешне здаецца, што гэта ён кіруе і аддае загады на вынішчэнне беларускай нацыі. Так, аддае загады – бо яны адпавядаюць ягонай беларусафобнай сутнасці. Але партытура гэтай акупацыйнай палітыкі напісана ня ім, а публікай з Масквы, якая абсадыла яго ўладу.

Перакуліць расейскую атаку і выйсці з сітуацыі магчыма, і нават – нескладана. Трэба праводзіць нацыянальную палітыку, унутраную і знешнюю, зыходзіць з нацыянальных інтарэсаў. Але для Лукашэнкі гэта чыста тэарэтычнае пытанне. Бо перакрочыць праз сябе, праз нянавісьць да беларушчыны ён у прынцыпе няздольны ніколі – ні ў стане спакою, ні ў стане страху, ні ў шоку. Ён будзе змагацца за сваю скуру, як пацук, і цягнуць за сабой на дно ўсю Беларусь. А ў гэтым якраз і палягае мэта новай расейскай тактыкі.

Так што антыкрамлёўскі піск Лукашэнкі нічога для беларусаў ня значыць. У той час, калі кідаюць у турмы беларускую моладзь, знішчаюць беларускую культуру, гісторыю, архітэктуру, школу, мову і гэтай далей. У гэтым спэктаклі і ў гэтай вайне ёсць толькі адзін бок, які церпіць і нясе страты. Гэта – беларускі народ”.

(Сяргей Навумчык з Прагі)

„ІГУМЕНСКІ ШЛЯХ” – ДАРОГА ПАМЯЦІ

24 чэрвеня Кансэрватыўна-Хрысціянская Партыя – БНФ арганізавала штогадовыя мэмарыяльныя мерапрыемствы паблізу г. Чэрвеня (былы Ігумен) Менскага раёну. Да сяброў Партыі далучылася шмат дзяўчат і хлопцаў – маладых беларускіх патрыётаў. Удзельнікі пачалі Шлях ад будынка былой Ігуменскай турмы. Гэты астрог расейскія акупанты нашай зямлі пабудавалі яшчэ на прыканцы 18 стагоддзя. Ворагі Беларусі пакарысталіся турмой і ў чэрвені 1941 года, калі каты НКВД гналі калёны вязьняў з Менскай турмы ў бок Расеі. Палітычных вязьняў вывелі з Ігуменскай турмы 25 чэрвеня і пагналі па дарозе. У лясным масіве Цагельня расейцы адкрылі агонь па нявінных людзях і забілі больш за 700 чалавек.

Зразумела, што ў савецкія часы было забаронена згадваць пра ігуменскую трагедыю. З 1990 г. Беларускі Народны Фронт „Адраджэнне” пачаў праводзіць мэмарыяльныя акцыі ў памяць ахвяраў расейскага тэрору. Людзі ўсталявалі манументальныя крыжы на магілах ахвяраў.

12. Ігуменскі ілях. Адраджэнцы на месцы расейскіх расстрэлаў. 2007 г.

Сёлетнія мэмарыяльныя мерапрыемствы распачалася сьпяваньнем духоўнага гімну „Магутны Божа”. Выступілі выканаўца абавязкаў старшыні на Беларусі Фронту і Партыі сп. Юры Беленькі, сакратары Управы Фронту і Партыі сп. Алесь Чахольскі і Валеры Буйвал. Выступоўцы казалі пра народную памяць аб ахвярах, пра гістарычную драму нашага народу. Як і шэраг іншых народаў, беларусы апынуліся паміж двума зьзімімі ворагамі: германскім фашызмам і расейскім бальшавізмам. Калі пачалася гітлерская агрэсія супраць саўдзэпні ў чэрвені 1941 г., паўсюль – у Прыбалтыцы, на Беларусі, Украіне і Малдове – НКВД пачаў зьнішчаць дзiesiąткі тысячаў людзей, незаконна рэпрэсаваных паводле палітычных абвінавчваньняў (крымінальнаў расейскія акупанты адпуськалі на волю як „класава блізкіх савецкай уладзе). Фашыстоўскія зьверствы наклаліся на расейска-бальшавіцкія зьверствы з першых дзён нямецка-маскоўскага канфлікту. Няма выбачэньня ні адным забойцам, ні другім.

Ворагі забівалі бязбройных беларусаў і думалі лёгка скарыць наш народ. Але беларусы змагаліся супраць акупантаў як на Усходзе, так і на Захадзе (у Польшчы, Францыі, Нарвэгіі, Нідэрляндах, Італіі, у Паўночнай Афрыцы). Наш народ не пагадзіўся з рольлю пасіўнай ахвяры гвалтаўнікоў і біў ворага мужа і па-майстэрску.

Выступоўцы нагадалі пра сеньняшнюю згоду двух драпежнікаў – Масквы і Берліна, якія заключаюць антыбеларускія, антынародныя пакты ў Томску і іншых месцах і зноўку дзеляць уплывы ў Эўропе паміж сабой. Змагаючыся супраць фашызму падчас Другой сусьветнай вайны, беларусы марылі пра лепшую долю. Але наш народ падманулі і зноў паняволілі, таму што не было тады нацыянальнай Беларускай Дзяржавы. Трагічныя ўрокі мінуўшчыны дыктуюць нам ясныя высновы. Цяпер мы маем сваю нацыянальную Дзяржаву, нават акупацыйны прамаскоўскі рэжым ня здольны

разбурыць яе. Расейскія агрэсары і іхныя германскія хаўруснікі павінны ведаць: калі трэба наш народ, наша моладзь будучь бараніць Беларусь ад нашэсьця як з Усходу, так і з Захаду. Беларусы будучь біць акупантаў у адпаведнасьці з Канстытуцыяй, у адпаведнасьці з прыродным правам і нашай нацыянальнай традыцыяй. Каб не паўтарыўся генацыд, што наладзілі нашаму народу маскоўскія і германскія акупанты. Будучыня Беларусі – сьветлая і прыўкрасная – павінна быць абаронена. Наша сіла – у Беларускай Народнай Салідарнасьці.

Валеры Буйвал.

Інфармацыйная камісія

Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ

ВЕРНІСАЖ ТВОРАЎ МІКОЛЫ КУПАВЫ

У нядзелю 3 чэрвеня ў Нью-Ёрку адчынілася выстава Міколы Купавы „Постаці зямлі Беларускай”, прысьвечаная 125-годдзю Янкі Купалы і Якуба Коласа.

Вернісаж адбыўся ў грамадзкай залі Сабора сьвятога Кірылы Тураўскага на Атлянтык Эвеню, 401 у Брукліне. Было даволі шмат беларусаў з Нью-Ёрку і Нью-Джэрзі. Выступалі сябры і аднадумцы мастака: Зянон Пазьняк, Павел Купава, Вітаўт Кіпель, Алесь Вінакураў. Валянціна Якімовіч пранікнёна чытала вершы Якуба Коласа і Янкі Купалы, Сяргук Сокалаў-Воюш сьпяваў пад гітару беларускую баладу пра князя. Мікола Купава падрабязна раскажаў пра сваю творчасць і творы.

13. Вільня. Вострая брама. Лінагравюра М. Купавы.

На выставе прадстаўлены вядомыя працы мастака, пасьвечаныя мясьцінам і вобразам вялікіх беларускіх песняроў, выкананыя ў тэхніцы каляровай і чорна-белай літаграфіі, абразной гравюры (лінарыты) і акварэлі. Сярод іх вядомы партрэт маладога Якуба Коласа (лінарыт, 1982 г.), які, без перабольшаньня скажу, увайшоў у фонд клясыкі беларускага мастацтва. Тут жа выдатны партрэт Янкі Купалы, выкананы ў кантрастным плякатным стылі, панарама Вязынкі, хутар Акопы, памятныя мясьціны ў Вільні і Менску, зьвязаныя з гісторыяй і культурай Беларусі.

Асабліва шырока прадстаўлена выдатная сэрыя літаграфіяў, пасьвечаная мясьцінам жыцьцёвага шляху Якуба Коласа. Тут стары Пінск зь відам на Езуіцкі калегіум і знакаміты касцёл Сьвятога Станіслава (1646 г.) – самы вялікі касцёл ордэна езуітаў ў Вялікім Княстве, выдатны помнік беларускага барока (узарваны бальшавікамі ў 1956 г. падчас савецкай акупацыі), выдатна зробленая выява Пінскай кватэры Якуба Коласа, дом Марыі Каменскай у Віленскай чыгуначнай калёніі, дом Якуба Коласа ў Менску і інш.

Увогуле, трэба сказаць, што Мікола Купава ў гэтай частцы свайго мастацтва адзін з тых выдатных беларускіх мастакоў, які натхнёны мастацкай спадчынай, ці, дакладней, пранцыпам творчасьці, ідэяй і падыходам Напалеона Орды (г. зн. імкненьнем адлюстраваць, зафіксаваць і зрабіць фактам мастацкай творчасьці мясьціны і пабудовы, зьвязаныя з падзеямі беларускай гісторыі і культуры, з жыцьцямі вялікіх людзей). Гэта адзін з тых карысных для нацыі мастакоў, які імкнецца ўвекавечыць кантэкст культуры, той кантэкст, які прамінае альбо які зьнішчаюць варожыя сілы.

Творчасць такіх мастакоў (а гэта і Напалеон Орда, і Язэп Драздовіч, і Яўген Кулік, іх мноства) ёсьць пасьвячэньне, сьведамае мастацкае служэньне Бацькаўшчыне. І гэта ёсьць самая адметная рыса мастацкай канцэпцыі ці, я б сказаў, мастацкай ідэалёгіі Міколы Купавы.

Тут мушу адзначыць, што невыпадкова, калі ствараўся, дзейнічаў і дасягаў гістарычных перамог Беларускі Народны Фронт, Мікола Купава быў адным з гарачых і актыўных яго ўдзельнікаў; быў пастаянна сябрам Сойму БНФ, узначалваў фронтаўскую Камісію па культуры. Гэта ўсё яшчэ сучаснасьць, але на нашых вачах яна ўжо робіцца гісторыяй, якая, як правіла, выклікае асэнсаваньне і мастацкі імпэт ужо потым, у новых пакаленьнях.

У анонсе і на плякаце да выставы напісана, што прадстаўляе выставу „Беларускі музэй у Нью-Ёрку”. У сапраўднасьці, фармальна, такога музэю яшчэ няма, але фактычна, на справе, ужо робяцца выставы і зьбіраюцца творы, рыхтуецца памяшканьне пад запаснікі (фонды) музэя. Ту прыныць, які я вельмі ўхвалюю: спачатку справа, а потым фармальнае зацьвярдзеньне задачы.

У Беларускім музэі зацікаўлены ўсе, найперш Царкоўная Рада Сабора Кірылы Тураўскага, працуе група прыхільнікаў, а ініцыятарам ідэі і яе энтузіястам зьяўляецца Алесь Вінакураў, які таксама шмат парупіўся, каб выстава Міколы Купавы адбылася ў Нью-Ёрку.

Належыцца таксама добрае слова Царкоўнай Радзе Сабора, якая падтрымлівае справу музэя і беларускіх выставаў, і шмат якія чальцы яе непасрэдна ўдзельнічаюць ва ўсёй цяжкай працы, якая ідзе на карысьць агульнага беларускага добра.

Выстава працягвалася да 5-га ліпеня.

Зянон ПАЗЬНЯК

5 чэрвеня 2007 г.

ПРЭЗЭНТАЦЫЯ КНІГ ЗЯНОНА ПАЗЬНЯКА

У нядзелю (22.04) у Нью-Ёрку ў адбылася прэзэнтацыя кніг Зянона Пазьняка, выдадзеных ў эміграцыі. У 2000 – 2007 годзе выйшла сем кніг, але зараз увага была засяроджаная, у асноўным, на зборніках паэзіі і фатаграфіяў. Такіх выданьняў тры – „Глёрыя Патрыя”, „Вялікае Княства” і „Дарога”.

Ужо некалькі апошніх гадоў пасья службы ў Саборы сьв. Кірылы Тураўскага Беларускае аўтакефальнае праваслаўнае царквы, на якую прыходзіць усё больш моладзі з новай эміграцыі, у грамадзкай залі ладзяцца мерапрыемствы – сустрэчы з гасьцямі з Беларусі, выставы, сяброўскія гутаркі. Гэтак было і цяпер. Спачатку

(Фота А. Станова)

14. Прэзентацыя кніг. Выступае Зянон Пазыняк. За сталом – Антон Шукелойць.

парахвіяне ўдзельнічалі ў набажэнстве, якое адслужылі а. Пётра і а. Вячаслаў, а потым спусціліся ў грамадскую залу. Сабраліся блізу сотні чалавек.

Дырэктар нью-ёрскага Беларускага інстыту навукі й мастацтва (БІНІМ) др. Вітаўт Кіпель у сваёй прамове засяродзіўся на сьветапоглядных аспектах творчасці Зянона. Сярод выступаўцаў быў і герой адной з кнігаў Пазыняка – старшыня Беларуска-Амерыканскага задзіночання Антон Шукелойць. Гучалі вершы Зянона, прысутныя дзяліліся ўражаннямі.

Пазыняк: „Мяне вельмі ўзрушыла, што прыйшло шмат моладзі, і што калі чыталі вершы, на вачах у людзей былі сьлёзы. Вершы гэтыя напісаны ў розныя гады, у мяне падрыхтаваныя і старыя рукапісы, трыццацігадовай даўніны, але каб выдаць – патрэбны час і сродкі. Ні аднаго, ні другога не хапае. Дарэчы, гэтыя кнігі выдадзеныя цалкам на грошы беларусаў, пры падтрымцы беларускіх патрыётаў і на ўласныя сродкі. Займацца адначасна палітыкай і творчасцю цяжка, амаль немагчыма. Бо творчасць палітыка звычайна альбо абплёўваецца апанэнтамі, альбо замоўчваецца. Наконт гэтага я ня маю ілюзій. Але не шкадую, што дваццаць гадоў таму фактычна кінуў творчасць і заняўся палітыкай, бо жыццё прысьвяціў найвышэйшай справе – стварэнню новай дзяржавы. І гэтая дзяржава існуе. Хай сёння ў ёй дыктатура – заўтра будзе вольная Беларусь, галоўнае, каб Беларусь жыла. Памятайма, што пад намі ня проста нацыянальная культура, у якой адзін толькі фальклёр складае 50 тамоў. Пад намі – цывілізацыя. У часы Вялікага Княства мы былі цывілізацыйным фактарам, які ўплываў на Усходню Эўропу. Сёння беларуская мова знішчаецца – але заўтра гэта будзе вялікая мова новай Усходняй Эўропы”.

Прадомвы да дзвюх апошніх кніг Зянона – „Вялікага Княства” і „Дарога” – напісалі Рыгор Барадулін і Алесь Разанаў.

Галіна Прыгара (Радыё Свабода)

МАЕ НАЙЛЕПШЫЯ ЗЫЧЭНЬНІ

22 красавіка ў гасціннай грамадзкай залі Сабора сьвятога Кірылы Тураўскага ў Брукліне адбылася прэзентацыя маіх апошніх паэтычных кніжак: паэмы „Вялікае Княства” і зборніка вершаў і фатаграфіяў „Дарога”. Была цёплая таварыская атмасфера, цікавыя выступы, чытанні вершаў і ўрыўкаў з паэмы.

У сувязі з гэтай прыемнай для мяне падзеяй выказваю шчырую ўдзячнасьць і прыхільнасьць яе арганізатарам і прысутным. Найперш дзякую непасрэдным арганізатарам Валянціне Якімовіч, Міколу Цімашэнку, Гражыне Залеўскай, Мікіту Агародніку, Тацьцяне Кулаковіч, кіраўніку Нью-Ёрскага аддзелу БАЗА Віталю Зайку і іншым, што падрыхтавалі і вялі імпрэзу, а таксама галоўным выступаўцам па тэме прэзентацыі спадарам Антону Шукелойцю і Вітаўту Кіпелю.

З прыемнасьцю адзначаю таксама спрыяньне і прыхільнасьць да гэтай культурнай імпрэзы з боку царкоўнай Рады Сабора сьвятога Кірылы Тураўскага. Асабліва мне хораша было бачыць шмат маладых людзей – маіх сяброў, прыхільнікаў беларускага нацыянальнага Адраджэньня. Будзем жа дзейнічаць і яднацца на гэтай вялікай ідэі Адраджэньня Беларусі – нашага спрадвечнага Вялікага Княства Літоўскага, за моц і справу якога аддадзены тысячы жыцьцяў беларускіх змагароў. Прыйдзе час, і адрозніцца наша дарагая Бацькаўшчына Беларусь у красе і сіле. Гэты час настане. Жыве Беларусь і будзе жыць!

Зянон ПАЗЫНЯК

„ВЕРУ Ў САЛІДАРНАСЬЦЬ ЛЮДЗЕЙ І ПАКАЛЕНЬНЯЎ”

Як вядома, вернік не патрабуе рацыянальных доказаў для падмацаваньня сваёй Веры. Сапраўдная Вера – гэта стан душы і сэнс існаваньня, здольнасьць ахвяраваць сабой і не чакаць за гэта камфорту і кампэнсацыі.

Пакаленьні нашага народу жылі верай у сваё, нацыянальнае, беларускае. Чужынская акупацыя, паняверка і зьдзек, знішчэньне і генацыд, панаваўнае хама ня здолелі пазбавіць беларусаў твару, сьцерці наша імя, нашу культуру і мову з аналаў эўрапейскай цывілізацыі. Наш народ вечны, бо жыве верай, імкнецца да сьветлага ідэалу.

Я веру, што Беларусі належыць вялікая гістарычная місія. На працягу стагоддзяў менавіта наша зямля была ўсходнім берагам культурнай Эўропы. За намі, за нашымі гарадамі з магдэбурскім правам, за нашымі помнікамі готыкі і Рэнэсансу, за „Статутам Вялікага Княства”, за Вітаўтам Вялікім і Скарынам заўсёды распасыціраўся іншы сьвет, бясконца чужы, мала зразумелы. Сьвет, пазначаны на старажытных геаграфічных мапах як *Barbaricum*. Мы зьяўляемся спадчыньнікамі нацыянальнай культуры, якую нашы продкі стварылі і якую абаранілі ад варвараў у гераічным змаганьні. Нам дастаткова толькі азірнуцца назад, каб адкрыліся такія скарбы, якім пазайздросьціць самы клясычны народ. 200 гадоў маскоўскага іга, здавалася, падарвалі народны дух і пазбавілі моцы мільёны нашых людзей. Верай ў нацыянальнае Адраджэньне жылі нямногія.

Але Госпад не пакінуў беларусаў. Ён паказаў чуд, веліч якога роўная біблейскім перамогам гасподнім. Народ вырваўся з Імпэрыі і аднавіў сваю дзяржаўнасьць. Пачалася беларуская Вясна. Я веру, што яе пераможную хаду ня здольны спыніць апэрэтычная рэстаўрацыя правінцыйна-савецкіх бурбонаў, вяртаньне да піянэрыі-камсамоліі, шалёная русыфікацыя і асыміляцыя беларусаў.

Я веру ў Беларускаю Салідарнасьць, салідарнасьць людзей і пакаленьняў. Цемра ня мае над намі вечнай улады – аб гэтым сьведчыць нам наш гістарычны досьвед. Равеснікі незалежнай Беларусі канчаюць школу і абіраюць самастойны жыцьцёвы шлях. Яны ня ведаюць, што такое чужынская імперыя. Для іх Беларусь – гэта неабвержная рэчаіснасьць, гістарычная дадзенасьць.

Але трэба памятаць згаданы ўрок нашых продкаў – беларускую культуру і цывілізацыю трэба разьвіваць і абараняць. Ня цешыцца падступнай ілюзіяй, што нека „усё наладзіцца само”, што ўдасца ўладкавацца пры любых умовах. Народы, якія спрабавалі маладушна прыстасавацца да чужых рэжымаў, станавіліся безабароннай ахвярай, размываліся ў нішто чужынскай стыхіяй.

Бел-Чырвона-Белы Сьцяг Хрыста і беларуская мова – галоўныя нашы, агульныя народныя сьвятыні. Іх заўсёды баяліся ворагі Беларусі, іх нена-

відзяць нашы крыўдзіцелі. Бо ў гэтых сьвятынях заключана непераможная моц, яны ёсьць крыніцай вольнага і годнага жыцця.

Я веру, што мітусьлівым схалястам і дэмагогам ня ўдасца дэзарыентаваць беларусаў прыдуманымі „моднымі” дэвізамі і разнаколернымі палотнішчамі. Веру, што беларуская моладзь ня пойдзе ў тупік за ілжэпрарокамі, ня стане паслухмяным матэрыялам у антыбеларускіх авантурах.

Веру, што хутка настане час, калі наш народ стане сапраўдным гаспадаром на сваёй зямлі.

Валеры Буйвал

МЭМАРЫЯЛЬНЫЯ МЕРАПРЫЕМСТВЫ Ў КУРАПАТАХ

26 красавіка сёлета беларускія патрыёты прышлі ў Курапаты, на сьвятое месца пакутніцтва нашага народу, каб ушанаваць памяць ахвяраў Чарнобыльскай катастрофы. Каля вялікага Крыжа Пакутаў яны ўзьнялі нацыянальныя Бел-Чырвона-Белыя Сьцягі і засьпявалі духоўны гімн „Магутны Божа”. Запалілі сьвечкі і зьнічы, усклалі кветкі да крыжоў на магілах пакутнікаў. Быў заслуханы зварот сп. Янона Пазьняка, Старшыні Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ, – „Праўда пра Чарнобыль”.

Выступілі сп. Юры Беленькі, выканаўца абавязкаў на Беларусі старшыні Фронту і Партыі, і сп. Сяргей Папкоў, намесьнік старшыні Фронту і Партыі. Выступоўцы казалі аб Чарнобыльскай катастрофе – чарговым злачынстве расейскай імперыі, якая зрабіла народы закладнікамі сваёй шалёнай палітыкі і антычалавечых экспэрымэнтаў. Расейскія лётчыкі паводле загаду з Крамля адразу пасяля катастрофы спецыяльнымі сродкамі справакавалі выпадзеньне дажджоў з радыёактыўных хмараў, якія вецер пагнаў ад Чарнобыля. Яны абрынулі атамную атруту на Гомельшчыну і Магілёўшчыну. За гэта іх узнагародзілі залатымі мэдалямі герояў. Савецка-расейскія акупацыйныя ўлады на працягу некалькіх гадоў захоўвалі рэжым таямніцы вакол чарнобыльскай бяды, хавалі ад нашага народу і ад усяго сьвету праўду аб катастрофе і яе выніках, працягвалі антычалавечы экспэрымэнт над беларусамі.

Беларускі Народны Фронт „Адраджэньне” разбіў гэты мур маўчаньня, адкрыў праўду аб нашай бядзе і зьвярнуўся да цывілізаванага сьвету з заклікам аказаць дапамогу ахвярам крамлёўскага атамнага злачынства. Беларускія патрыёты першымі прышлі на дапамогу людзям у паняпелых раёнах. Аднак, паступова справу арганізацыі гуманітарнай дзейнасьці ўзялі ў свае рукі структуры і прадстаўнікі цяперашняга антыбеларускага рэжыму. Яны зрабілі ўсё дзеля таго, каб спыніць міжнародную гуманітарную дапамогу з-за мяжы, замацаваць сотні тысячаў людзей на атручаных землях і не дапусьціць вырагаваньня нашых дзяцей. У хаўрусе з міжнароднай атамнай мафіяй пад фальшывыя завярэньні (што, маўляў, „наступствы аварыі ўжо ліквідаваны”) яны працягваюць злачынны экспэрымэнт над нашым народам. Больш таго яны дамаўляюцца з Масквой аб пабудове на тэрыторыі Беларусі атамнай станцыі, рыхтуюць нам верагоднасьць чарговай катастрофы.

Чаму мы ў гэты дзень Памяці і Смутку прышлі ў Курапаты? Таму што Чарнобыль радыяцыйны – гэта толькі працяг Чарнобыля расейскай акупацыі. У пантэоне народнай памяці ахвяры расейскай сталіншчыны ёсьць разам з ахвярамі расейскага атамнага шаленства. Беларусы павінны абараняць сваю зямлю ад маскоўскіх імперцаў, якія зноў спрабуюць паняволіць нас. Каб не дапусьціць панаваньня маскоўскай імперыі ў нашай краіне, наш народ працягвае змаганьне за канчатковае вызваленьне ад імперскай чумы.

Людзі прайшлі па Крыжовай Дарозе да трох манумэнтальных крыжоў на пагорку Кальварыі. Усклалі кветкі, маліліся. Мерапрыемствы закончыліся сьпяваньнем гімну „Магутны Божа”.

*Інфармацыйная камісія Кансэрватыўна-Хрысьціянскай
Партыі – БНФ (В. Буйвал).*

26 красавіка 2007 г.

ТАЛАКА Ў КУРАПАТАХ

21 ліпеня сябры Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ правялі талаку ў Курапатах. Больш за 30 чалавек прышлі раніцай на тэрыторыю Народнага Мэмарыяла і пачалі працу.

Было шмат маладых юнакоў і дзяўчат. Касілі траву і прыбіралі сухое гальлё, добраўпарадкавалі магілы беларускіх пакутнікаў. Была праведзена вялікая праца па рэстаўрацыі і ўмацаваньню крыжоў, якія стаяць у Курапатах ужо на працягу шэрагу гадоў. Людзі ўсталявалі 15 новых крыжоў на магілах пакутнікаў.

Сьвятар Беларускай Аўтакефальнай Праваслаўнай Царквы айцец Леанід Акаловіч правёў багаслужбу на тэрыторыі Мэмарыяла і асьвяціў новыя крыжы. Талака скончылася сьпяваньнем гімну „Магутны Божа”.

Сябры Партыі будуць працягваць арганізоўваць штосуботнія талокі

*Інфармацыйная камісія Кансэрватыўна-Хрысьціянскай
Партыі – БНФ*

21 ліпеня 2007 г.

НОВЫЯ МЭТАДЫ ДЫСКРЭДЫТАЦЫ БЕЛАРУСКАЙ КУЛЬТУРЫ

19-20 траўня прамаскоўская ўлады „міласьціва” арганізавалі „рыцарскі фэст” у Лідзе. Па многіх гарадах краіны былі расклеены рэкламныя плякаты, СМІ заклікалі далучацца. Аднак, шмат людзей вярнуліся з гэтага афіцыйнага мерапрыемства расчараванымі і раздражнёнымі. Сам фэст (рыцарскі турнір і інш.) праводзіўся ў мурах Лідзкага замку. Туды запусьцілі частку людзей, а тысячам астатніх заявілі, што „больш няма білетаў”. Вядома, што калі такія імпрэзы арганізоўваюцца ў цывілізаваных краінах, то робіцца гэта альбо на адкрытых палях перад замкамі (каб бачылі ўсе), альбо ў некалькіх актаў для ўсіх жадаючых. На тое і ёсьць масавыя мерапрыемствы (за якія часьцей за ўсё глядачы ня плацяць).

Гэта ня першы такі прыкры інцыдэнт. Усе былі здзіўлены, калі рэжым дазволіў правядзеньне выставы мастацкага аб’яднаньня „Пагоня” ў сталічнай выставачнай залі Саюза мастакоў 25 сакавіка сёлета. Папярэдне таксама давалася інфармацыя пра адкрыцьцё выставы. А калі сотні людзей (у асноўным патрыёты, якія хацелі падтрымаць мастакоў „Пагоня”) прышлі да Палаца мастацтва, то іх сустрэла агрэсіўная ахова ў цывільным. „Цывільныя” адштурхвалі людзей, паграбавалі плаціць за ўваход і запусьцілі наведвальнікаў толькі па спэцзапрашэньнях (ва ўсім сьвеце ўваход на вернісаж – адкрыцьцё выставы – бясплатны).

Мастакі арганізавалі „індывідуальны запуск у Палац” для сваіх знаёмых. А вось больш рашучыя мастакі-патрыёты зрабілі б інакш. Яны б паграбавалі ў прадстаўнікоў рэжыму свабоднага доступу людзей на выставу. А калі б дзяржыморды не пагадзіліся, то самы запрасілі б народ. Альбо нават зьнялі б некаторыя свае працы і арганізвалі б выставу на прыступках палацу. Шмат ёсьць варыянтаў супроцьстаяць зьнявагам і гвалту. Аднак супраціву, відаць, нехапіла.

На фоне шалёнай русіфікацыі рэжым ня можа сябе дазволіць поўнай забароны беларускіх культурніцкіх мерапрыемстваў. Але гэбоўскі рэжым пачаў карыстацца больш хітрымі мэтадамі дыскрэдытацыі беларускай культуры. У душах тысячаў людзей пасяля сутыкненьня з такімі правакацыямі застаецца горыч і раздражненьне. На жаль, мы бачым, як некаторыя былыя аўтарытэты нацыянальнай культуры (якраз тыя, хто зьвязваўся з прыстасаванцамі) спакойна пачуваюцца ў гэтай разбуральнай стыхіі.

Янка Базыль

ФРАГМЕНТЫ АКУПАЦЫЙНАГА РЭЖЫМУ

Калі гэтым летам мясцовыя беларусы зь бел-чырвона-белымі сьцягамі сустрэлі ўдзельнікаў беларуска-літоўскай экспэдыцыі па сьлядох графа Тышкевіча па Вяльлі, літоўскія арганізатары пратэставалі і нават выклікалі паліцыю, бо баяліся ўскладненьняў з боку афіцыйнай Беларусі.

У Шклове, дзе сёлета пройдзе афіцыйны Дзень беларускага пісьменства і друку, мясцовая ўлада пачала мяняць шыльды зь беларускамоўнымі назвамі вуліц на расейскамоўныя.

Па-расейску пададзены назвы й дзвяюх перайменаваных вуліц – Янкі Купалы і Якуба Коласа, што раней насілі імёны Ўрыцкага і Карла Маркса. Пераназываньне здзейснілі менавіта да афіцыйнага Дня беларускага пісьменства і друку.

Менск. Дванаццатую па ліку крымінальную справу за ўдзел у незарэгістраванай арганізацыі перадалі днямі ў суд. Дзевяць з дванаццаці крымінальных спраў улады распачалі супраць актывістаў „Маладога фронту”. Шэсьць чалавек судзілі. Лідэра арганізацыі Зьмітра Дашкевіча пакаралі зьнявольнем на паўтара году, а пяцёрых актывістаў – штрафамі. У верасьні пачнуцца суды ў Салігорску, Баранавічах і Нясьвіжы.

Актывісты незарэгістраванай арганізацыі „Малады фронт” Іван Шыла, Наста Азарка і Яраслаў Грышчэня ў хуткім часе стануць перад судом. Іх абвінавачваюць ва ўдзеле ў незарэгістраванай арганізацыі „Малады фронт”.

Маладафронтаўцы лічаць, што спроба ўладаў зьнішчыць арганізацыю і запалохаць прыхільнікаў дэмакратычных пераменаў сярод моладзі выклікала адваротную рэакцыю. Колькасьць сябраў „Маладога фронту” ды іншых моладзевых арганізацый павялічылася

(Паводле радыё Свабода)

НА МАГІЛЕ ВЯЛІКАГА БЕЛАРУСА ПАСТАЎЛЕНА ПМНІК

19 траўня сямья, сябры і папечнікі Уладзімера Плешчанкі (1948-2006) сабраліся ў ягонай роднай вёсцы Вароны Віцебскага раёна. Прамінуй год, як пайшоў з жыцця вялікі патрыёт Беларусі, кіраўнік Віцебскай арганізацыі Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ. Грамада пад нацыянальнымі Бел-Чырвона-Белымі сьцягамі прышла на могілкі ў вёсцы Друкава да магілы Уладзімера Плешчанкі. Быў урачыста адкрыты надмагільны помнік, створаны на ахвяраваньні многіх людзей з усяе Беларусі. На пліце – партрэт сп. Плешчанкі, а таксама выявы Крыжа і гэрба Пагоня. На надмагільнай пліце дэвіз, у якім уваблены сэнс ягонага гераічнага жыцця – „Не для сябе, а для Радзімы”. Людзі выказалі падзяку аўтару праекта помніка скульптару Яну Таўпыгу, цяперашняму кіраўніку Віцебскай арганізацыі Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ.

Было зачытана слова аб Уладзімере Плешчанку сп. Зянона Пазыняка, Старшыні Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ, – „Слава змагару за Беларусь!” (публікуецца). З успамінамі аб патрыёце выступілі ягоныя папечнікі па Фронту і Партыі: выканаўца абавязкаў Старшыні Фронту і Партыі на Беларусі сп. Юры Беленькі, сакратары Управы Алесь Чахольскі і Валеры Буйвал, ягоныя зямлякі і сябры. Усе гаварылі пра мужнасьць, мудрасць і чалавечнасьць вялікага беларуса. Ягоная памяць вечно будзе жыць у нашых сэрцах. Ягоны прыклад натхняе нас у барацьбе за вызваленьне Айчыны.

*Валеры Буйвал. Інфармацыйная Камісія
Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі БНФ*

СЛАВА ЗМАГАРУ ЗА БЕЛАРУСЬ!

Ужо год як няма побач з намі нашага дарагога сябра і моцнага беларуса Уладзімера Плешчанкі. Але гэта быў такі чалавек, што памяць пра яго застаецца навечна ў нашай гісторыі змаганьня за вольную Беларусь. Першы крок нашай памяці – гэта помнік яму, які сёння ўстаноўлены сябрамі. Прасіў бы лічыць мяне тут разам з вамі, побач на Віцебскай зямлі, каля помніка і каля памяці нашаму герою. Гэта быў наш рыцар, які шматкроць даказаў у змаганьні сваю нязломнасьць і веру ў сьветлую будучыню дарагой Бацькаўшчыны. Уплыў яго справы быў безумоўны. Ён прымусяў сябе паважаць нават ворагаў. Яго дзейнасьць была самаахвярнай. Ягонае жыцьцё было пасьвячэньнем Беларусі.

Калі ў народа ёсьць такія людзі, як Уладзімер Плешчанка, Беларусь будзе жыць і сьветлая будучыня яе настане. На ахвярных людзях трымаецца Бацькаўшчына і адраджаецца нацыя.

Помнік Уладзімеру Плешчанку павінен стаяць ня толькі тут, але і ў Віцебску. І ён будзе там, як толькі Беларусь зьбавіцца ад прамаскоўскай дыктатуры. Павінна быць у Віцебску таксама вуліца імя Уладзімера Плешчанкі. Я прапаную нашым віцебскім фронтаўцам назваць так ягоным імем адну з цэнтральных вуліцаў горада, зь якіх, прыйдзе час, мы паськідаем гіпсавых, мэталёвых і бронзавых савецка-расейскіх балвануў. Гэтак жа як некалі рабіў наш змагарны герой. Нічога ня будзе забыта і нішто ня знікне, што ў змаганьні было пакладзена на алтар нашай Бацькаўшчыны, дарагой Беларусі.

Памятаем Цябе, наш дарагі сябра.

Слава героям! Жыве Беларусь!

Зянон Пазыняк

19 траўня 2007 г.

МІРОН ДЗЕЙНІЧАЕ

Віцебск, 19 чэрвеня: Мірон спусьціў па рацэ Дзвіне Беларускае сьцяг да дня нараджэньня Васіля Быкава. Бел-Чырвона-Белы Сьцяг віцебскія жыхары заўважылі каля сёмай вечара. Зьмест цыдулкі, прымацаванай няўлоўным Міронам да сьцягу такі: „У гонар Васіля Быкава. З павагай, Мірон.”

26 ліпеня. Віцебск. Мінулай ноччу на ўсіх жылых дамах па чотным баку вуліцы імя Валянціны Церашковай зьявіліся шыльды „Вуліца імя Уладзімера Плешчанкі”. Мірон перайменаваў вуліцу ў гонар гераічнага фронтаўца.

Гэтым разам Мірон не вывешваў сьцягоў, аднак здолеў у адну ноч прымацаваць больш за дзесятак шыльдаў, на якіх імя Уладзімера Плешчанкі напісана чырвоным па беламу.

-інфа-

ПАМЯЦІ ЧАСЛАВА АНТОНАЎНЫ СЕМЯНОВІЧ

Часлава Антонаўна Семяновіч не жыве.

Яна хварэла на сэрца, памерла ў Горадні сёння, 26 – га красавіка, ва ўзросьце 77 гадоў. Для нас, фронтаўцаў, гэта цяжкая страта. Адышла ў лепшы сьвет сябра нашаў Партыі змагарная беларуска надзвычайнай шчырасьці, надзейнасьці і перакананьня. Часлава Антонаўна моцна любіла Беларусь сваім шчырым сэрцам. Гэтая яе сардэчная любоў да Бацькаўшчыны, шчырасьць, справядлівасьць і пабожны розум дазвалялі ёй беспамылкова арыентавацца ў складаных перзепетых палітыкі і дачыньнях, бо крытэрыям была Беларусь і справядлівасьць дзеля Беларусі.

На такіх людзях як Часлава Антонаўна заўсёды трымаецца моцная і праўдзівая ідэя, бо яны здольныя ахвяравацца дзеля яе. Змаганьне без такіх

15. На магіле ўладзімера Пleshчанкі ў час адкрыцця помніка.

людзей, часам сціплых і непрыкметных, – мёртвае. Яны, такія людзі, надаюць яму сацыяльны грунт і грамадскую сілу.

Я ведаў Чаславу Антонаўна асабіста, ня раз з сябрамі-фронтаўцамі бываў у Горадні ў яе гасцінным доме. Добрая памяць пра яе застанецца ў мяне назаўсёды. Няхай жа хораша будзе ёй на тым сьвеце. Няхай убачыць адтуль дарагую нашу Беларусь вольнай моцнай і дасканалай. Хай будзе спакой яе шчырай і вернай душы.

Зянон Пазыняк

*Старшыня Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне”
і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ*

26 красавіка 2007 г.

СЕМЯНОВІЧ ЧАСЛАВА АНТОНАЎНА

(1930 – 26.04.2007)

Часлава Антонаўна Семяновіч, палымяная патрыётка Бацькаўшчыны, ўстала ў шэрагі Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” у першыя дні змагарнага ўздыму нашага народу – у кастрычніку 1988 года. Яна была душой фронтаўскай арганізацыі ў Горадні. Яе жыццёвая мудрасць, чалавечая шчырасць і мужнасць былі прыкладам для фронтаўцаў. Нягледзячы на сталы век і хваробу, яна рабіла беларускую працу, натхняла людзей, дапамагала ім. Падчас фронтаўскіх ініцыятываў яна збірала многія тысячы подпісаў у падтрымку беларускай справы, сустракалася з людзьмі, збірала ахвяраванні на Народны Мэмарыял у Курапатах, які будавалі яе аднадумцы.

Калі варажыя Беларусі сілы пачалі расколаць Народны Фронт і мабілізаваць грантаўскую псеўдапапышчу, Часлава Антонаўна зразумела сутнасць падзей і засталася зь беларускімі адраджэнцамі. У Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ яна працавала вельмі актыўна, была сапраўдным апірышчам Партыі на Гарадзеншчыне.

Адыходзіць старэйшае пакаленьне змагароў-фронтаўцаў. Нашыя сэрцы напаяняюцца смуткам. Але радасна, што такія сьветлыя людзі, як Часлава Антонаўна, усё ж пабачылі родную Беларусь незалежнай краінай. Яны перадалі справу нашага нацыянальнага Адраджэньня маладым. Іхная ахвярнасьць, іхная барацьба не былі дарэмнымі. Настане час і вызвалена ад

русіфікатараў Беларуская дзяржава ўшануе памяць такіх людзей, як Часлава Антонаўна Семяновіч. Вечная памяць!

**Сябры Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне”
і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ**

26 красавіка 2007 г.

НА РАЗЬВІТАНЬНЕ З ГЕНАДЗЕМ БАНКЕВІЧАМ

Не жыве больш наш Генадзь Уладзімеравіч Банкевіч – ветэран Беларускага Народнага Фронту з першых дзён яго заснаваньня. 6-га ліпеня ён памер.

Гэта быў той моцны Беларус, якога не зламала ні доўгае жыццё пад саветамі, ні савецкая армія, дзе ён, кадравы афіцэр, правёў частку свайго жыцця. Ён не забыўся ні мову, ні Бацькаўшчыну, як гэта здарылася зь іншымі кадравымі ваеннымі. І таму ня дзіўна, што як толькі ўтварыўся Народны Фронт, Генадзь Уладзімеравіч апынуўся ў актыўных яго шэрагах.

Генадзь Уладзімеравіч Банкевіч належаў да тых энэргічных фронтаўцаў, якія ўмеюць дзейнічаць, працаваць і арганізаваць. Ён быў чалавекам, на якога можна было пакласьціся, які датрымліваў слова і арыентаваўся ў складаных пытаннях.

Пачынаючы з 1989 г., Генадзь Банкевіч выбіраўся ва ўсе Соймы Беларускага Народнага Фронту, кіраваў рэгіянальнымі структурамі, каардынаваў працу, рабіў шмат руціннай, цяжкай, жмуднай працы, але патрэбнай і неабходнай у палітычнай справе.

Гэта быў вядомы і патрэбны чалавек у Фронце, з выразнай беларускай адраджэнскай пазыцыяй, якую ніхто ня мог пахіснуць ніякімі хітрыкамі, казуістыкай, ды прагматычнымі разважаньнямі. Генадзь Банкевіч добра ведаў беларускі шлях і йшоў гэтай дарогай да канца.

Цяжкая невылечная хвароба падкасіла ягоныя сілы і забрала жыццё. Добрая памяць пра Генадзя Уладзімеравіча Банкевіча застанецца ў нас назаўсёды. Хай будзе мяккай яму наша родная зямля, дзеля якой ён жыў, працаваў і змагаўся

Зянон Пазыняк

*Старшыня Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне”
і Кансэрватыўна – Хрысьціянскай Партыі – БНФ*

8 ліпеня 2007 г.

ЮБІЛЕЙНАЯ КАНФЭРЭНЦЫЯ Ў ПОЛЬШЧЫ

14-18 чэрвеня ў Варшаве і Вроцлаве адбыліся ўрачыстыя мерапрыемствы з нагоды 25-х угодкаў утварэння падпольнай патрыятычнай арганізацыі „Змагарная Салідарнасць”. Арганізацыя ўзнікла ў чэрвені 1982 г., калі частка сяброў незалежнага прафсаюза „Салідарнасць” не пагадзілася з Лехам Валенсам і ягонымі прыхільнікамі, якія заклікалі зняць антысавецкія і антырасейскія лозунгі і імкнуцца да дзялёгу з уладамі.

Узначаліў арганізацыю Карнэль Маравецкі. Сотні змагароў па ўсёй Польшчы (найбольш актыўна ў Вроцлаве) працавалі ў падпольных друкарнях, выпускалі апазыцыйныя газеты і ўлёткі, распаўсюджвалі праўдзівую інфармацыю па краіне і па-за яе межамі. „Змагарная Салідарнасць” арганізавала антыбальшавіцкія дэманстрацыі і страйкі. Дзякуючы дысцыпліне і майстэрству канспірацыі, камуністычныя спецслужбы Польшчы і маскоўскія КГБ так і ня здолелі інфільтраваць і знішчыць арганізацыю.

Многія казалі тады, што „трэба саступіць”, „быць больш лагодным і пайсці на пагадненне з уладамі”, „шукаць разумення ў Маскве” і г.д. Але змагары працягвалі барацьбу. Яны асудзілі Валенсу і кіраўніцтва прафсаюза „Салідарнасць” за заключэнне пагадненняў „круглага стала” з камуністамі ў 1989 годзе. Патрыёты патрабавалі поўнай ліквідацыі камуністычнага ладу і суду над камунізмам дзеля ўсталявання сапраўднай дэмакратыі. Тысячы людзей (у асноўным моладзь) выйшлі тады на дэманстрацыі па закліку „Змагарнай Салідарнасці” і біліся з паліцыяй. Але згоднікі ўсяроўна зрабілі па-свойму, называючы барацьбітоў „экстрэмістамі”.

Час паказаў, што „Змагарная Салідарнасць” мела рацыю. Прэзідэнцтва Валенсы, а потым два прэзідэнцкія тэрміны былога камуніста Квасьеўскага былі правальнымі для Польшчы. Праз 17-18 гадоў пасля даўніх падзеяў толькі цяпер польскае кіраўніцтва і грамадства пачынаюць праводзіць лустрацыю, ачышчэнне грамадства ад гэбўскай агентуры і карупцыянераў, сапраўдныя рэформы. На юбілейную сустрэчу зехаліся сотні ветэранаў „Змагарнай Салідарнасці” з Польшчы і іншых краінаў, а таксама госці з Летувы, Нямеччыны, Чэхіі, Грузіі, Эстоніі, Украіны і Беларусі. Беларускі Народны Фронт „Адраджэнне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскую Партыю – БНФ прадстаўлялі намеснік старшыні Сяргей Папкоў і сакратар Управы Валеры Буйвал. На юбілейнай канфэрэнцыі яны распавялі пра барацьбу беларускага народу супраць расейскай агрэсіі, за вызваленне ад прамаскоўскага рэжыму, за нашу культуру, мову і Дзяржаву.

На канфэрэнцыі выступілі таксама прадстаўнікі расейскага дысідэнцкага руху (так званыя „рускіе демократы”) Ул. Букоўскі, А. Падрабінек, Н. Гарбанеўская. Усіх здзівіла іхная заява аб тым, што М. Хадаркоўскі (вядомы расейскі алігарх, пасаджаны Крамлём у турму) зьяўляецца „узніком совесті” і „сымбалам барацьбы за дэмакратыю”. Калі Ул. Букоўскі заявіў, што выстаўляе сваю кандыдатуру на прэзідэнцкіх выбарах у Расеі, але „перамагчы немагчыма дык трэба мабілізаваць грамадства...”, беларускія ўдзельнікі зразумелі, што недзе ўжо ўсё гэта чулі.

Беларусы спрабавалі патлумачыць „рускім демократам”, што паводле беларускага досведу, яны такім чынам толькі забяспечаць прыход выбаршчыкаў на выбарчыя ўчасткі, а галасы „па-свойму” палічыць пунцінскі рэжым. Але ўсім было зразумела, што пад „сцягам Хадаркоўскага” дэмакраты Расеі ўсяроўна поўдуць знаёмым шляхам менскіх псеўдаапазыцыйных дзеячаў. На спецыяльным

пасяджэнні на тэму антыкамунізму з-за кулісаў на сцэне зьявіўся А. Мілінкевіч і ўсеўся побач з Букоўскім. Менскі „антыкамуніст” з лагоднай усмешкай „развенчаў” камунізм разам з іншымі ўдзельнікамі дыскусіі. Беларусы спыталіся ў яго, чаму ж тады ён трымаў сваім намеснікам і начальнікам выбарчага штабу камуністычнага генсека Калякіна? Мілінкевіч салодка ўсьміхнуўся і адпярываваў: „Мы сабралі ў кааліцыю ўсе партыі пад адным лозунгам „За праўду, дабро і справядлівасць”. Пасля гэтага польскія ўдзельнікі канфэрэнцыі зразумелі, што гэта за „антыкамуніст” такі з Менска, у якога „камуністы за праўду і справядлівасць”. Такім чынам, стала зразумела канчаткова (тым, хто меў ілюзіі), што гэта за

публика – расейскія дэмакраты і Мілінкевіч. Акцёрскае майстэрства гэтых асобаў ня здольнае прыхаваць іхную сапраўдную фальшывую чалавечую сутнасць і праімперскую накіраванасць ідэяў.

Удзельнікаў і гасцей юбілейных мерапрыемстваў прыняў у прэзідэнцкім палацы прэзідэнт Польшчы Лешэк Качыньскі. Героі нацыянальнай барацьбы за вызваленне Польшчы ад камунізму і расейскай імперыі былі ўзнагароджаны ордэнамі. Праз гады забыцця была адноўлена гістарычная справядлівасць.

Валеры Буйвал

16. Беларускі сьцяг (з запіскай), вывешаны Міронам на высакавольтнай лініі. 2007 г.

СЬЦЯГ У ПАМЯЦЬ ПЛЕШЧАНКІ

Ўначы з 18-га на 19-га на рагу вуліц „Праўды” і Церашковай на высакавольтнай лініі пад напругай 110 тысяч вольт зьявіўся бел-чырвон-белы сьцяг. Да яго прымацавана цыдулка з наступным тэкстам: „Да гадавіны сьмерці ўладзімера Плешчанкі. Вечная памяць герою!” Подпіс: Мірон”. Месца для сьцяга было выбрана невыпадкова: Уладзімер Плешчанка шмат гадоў пражыў на вуліцы Церашковай. З цягам часу гэтая вуліца будзе перайменаваная ў вуліцу імя ўладзімера Плешчанкі.

З Б М Е С Т

1. Зянон Пазыняк. Адноўленне незалежнасці Беларусі	1
2. Зянон Пазыняк. Парад халуіства	2
3. Адам Мікіш. „Лідары” і „іншыя” ў Маскве	3
4. Юрка Марозаў. Ідуць напрам і паліць агентуру	3
5. Янка Базыль. „Ізноў пількае знаёмая шарманка”	4
6. Асіміляцыя – значэнства супраць чалавечтва	4
7. Спыніць значыную асіміляцыю	6
8. Папярэджанне чыноўнікам	6
9. Юрка Марозаў. За размову і пісаньне па-беларуску будучы судзіць, штрафваць і садзіць	11
10. Мар’ян Ванькевіч. Антыбеларускі акупацыйны рэжым	13
11. Беларускія адраджэнцы адзначылі Дзень Незалежнасці ў Менску	14
12. Зянон Пазыняк. Толькі наперад	14
13. Чэрвеньскі Сойм	14
14. Зянон Пазыняк. Гэта шлях беларускі	15
15. Вынішчэнне	16
16. „Пра што сведчыць газавая атака?”	17
17. Валеры Буйвал. „Ігуменскі шлях – дарога памяці	17
18. Зянон Пазыняк. Вернісаж твораў Міколы Купавы	18
19. Галіна Прыгара. Прэзэнтацыя кнігі Зянона Пазыняка	19
20. Зянон Пазыняк. Мае найлепшыя зычэнні	20
21. Валеры Буйвал. „Веру ў салідарнасць людзей і пакаленняў	20
22. Мэмарыяльныя мерапрыемствы ў Курапатах	21
23. Талака ў Курапатах	21
24. Валеры Буйвал. Новая мэтады дыскрымінацыі беларускай культуры	21
25. Фрагменты акупацыйнага рэжыму	22
26. На магіле вялікага беларуса пастаўлены помнік	22
27. Зянон Пазыняк. Слава змагару за Беларусь!	22
28. Мірон дзейнічае	22
29. Зянон Пазыняк. Памяці Часлава Антонаўна Семяновіч	22
30. Семяновіч Часлава Антонаўна	23
31. Зянон Пазыняк. На разьвітаньне з Генадзем Банкевічам	23
32. Валеры Буйвал. Юбілейная канфэрэнцыя ў Польшчы	24
33. Сьцяг у памяць Плешчанкі	24

Нумар аддрукаваны пры падтрымцы беларускай фундацыі імя Рамуальда Траўгуэта.

Беларускія Ведамасці

Беларускае выданьне

У супрацоўніцтве зь Беларускім Выдавецкім Таварыствам ў Амэрыцы

Рэдакцыя: Зянон Пазыняк, Галіна Палачаніна

Адрас рэдакцыі: 02-017 Warszawa, Al. Jerozolimskie 125/127

тэл./факс: (+48 22) 628 76 73